

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΝΕΡΟ
«ΥΔΩΡ ΖΩΝ»

**Τάξσοδα από τήν πώληση του βιβλίου
θά διατεθούν υπέρ τής ανεγέρσεως
του Ίεροϋ Ναου Ἀγίου Νεκταρίου στήν Πρέβεζα**

Συγγραφέας:

ΑΡΧΙΜ. ΙΩΗΛ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Σελιδοποίηση, σχεδιασμός, καλλιτεχνική επίμελεια, εξώφυλλο:

ΑΡΧΙΜ. ΧΑΡΙΤΩΝ ΜΙΧΑΗΛ

ISBN: 978-618-81261-0-7

Copyright © 2014 ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Έκδοση:

Α΄, ΠΡΕΒΕΖΑ 2014

Έπτύπωση:

ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ «ΜΕΛΙΣΣΑ»

Άσπροβάλτα Θεσ/νίκης

Τηλ.: +30 23970 23313

Κεντρική διάθεση:

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Ίεροϋ Λόχου & Παπάγου, Ύδατόπυργος

481 00 Πρέβεζα

Τηλ. κιν.: +30 6986079799 / 6993746387

Ἀρχιμ. Ἰωήλ Νικολάου

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΝΕΡΟ
«Ἵδωρ Ζῶν»

Ἔκδοση
Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νεκταρίου
Πρέβεζα 2014

Πρόλογος

Ἄν ἡ ἔκδοση ἑνός βιβλίου ἐνισχύει τὴν οἰκοδόμηση τῆς ἐλεύθερης διακίνησης τῶν ἰδεῶν, τότε ἡ ἔκδοση ἑνός βιβλίου πού μᾶς ἀποκαλύπτει τὸ δρόμο γιὰ τὸ Χριστό ἐνισχύει τὴν οἰκοδόμηση τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐν Θεῷ ἐλπίδας.

Ὁ λόγος τοῦ ἀρχιμ. Ἰωὴλ Νικολάου, ἐκλεκτοῦ κληρικοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ ἀδελφοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ, ἀπλὸς καὶ κατανοητός, μεταφέρει στό σύγχρονο ἄνθρωπο τὸ αὐθεντικό πνεῦμα τῆς Ὁρθόδοξης Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Σήμερα περισσότερο ἀπὸ ποτέ χρειαζόμαστε νά οἰκοδομήσουμε «τόν οἶκο μας» ἐν Χριστῷ, ἀλλοιῶς εἰς μάτην κοπιᾶζουμε.

Πρόκειται γιὰ σειρά ἄρθρων πού δημοσιεύθηκαν στό περιοδικό τῆς Μητροπόλεώς μας «ΛΥΧΝΙΑ» καὶ μιᾶς ὁμιλίας σύνθετης.

Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θά τύχει πάνδημης ἀποδοχῆς καὶ θά ἐπιτελέσει τὸ σκοπὸ, γιὰ τὸν ὁποῖο ἐκδίδεται, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν ἀποπεράτωση τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πρεβέζης, στὸν ὁποῖο προΐσταται.

Εὐχόμεθα καλὴ ἐπιτυχία.

Πρέβεζα, 13 Μαρτίου 2014

+ ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Χρυσόστομος

Πυξίδα

Σ' ἓνα τροπάριο τοῦ Μεγάλου Κανόνα τοῦ ἁγίου Ἀνδρέα Κρήτης ἀναφέρεται (ὡδή δ', τροπ. 5):

*«Ἐντεῦθεν καί κατεκρίθην,
ἐντεῦθεν κατεδικάσθην,
ἐγὼ ὁ τάλας, ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως,
ἧς οὐδέν ἐν κόσμῳ βιαιώτερον...».*

Δηλαδή:

*Γι' αὐτό καί κατακρίθηκα,
γι' αὐτό καταδικάστηκα,
ὁ ταλαίπωρος ἐγώ, ἀπ' τῆ συνείδησή μου,
ἀπ' τὴν ὁποία τίποτε στὸν κόσμο δέν ὑπάρχει
πιό βασανιστικό...*

Μιά ἀπό τίς πιό πολύτιμες ικανότητες τοῦ ἀνθρώπου πού εἶναι ἔμφυτη καί παίζει πρωτεύοντα ρόλο στή ζωή του εἶναι ἡ συνείδηση. Ἀποτελεῖ ἀδέκαστο καί ἀδυσώπητο κριτὴ τῶν πράξεων

μας. Τήν οὐσία τῆς ὑπαρξῆς μας. Εἶναι ὁ,τι ἡ πυξίδα τοῦ πλοίου στό ταξίδι τῆς ζωῆς μας. Γι' αὐτό ὁ ἔλεγχος τῆς συνείδησης εἶναι βασανιστικός.

* * *

Τό θηρίο θά κατασπαράξει, θά χορτάσει καί θά κοιμηθεῖ ἤσυχο. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει μέσα του ψυχὴ πού τόν ἐλέγχει· καί γι' αὐτό δέν ὑποχωρεῖ τό μαρτύριο τῆς συνειδήσεως.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει: Διαπιστώνω, πώς οἱ πράξεις μου ἀκολουθοῦν ἕναν ἄλλο νόμο ἀντίθετο στό νόμο στόν ὁποῖο μέ ὀδηγεῖ ἡ συνείδησή μου. Εἶναι ὁ νόμος τῆς ἀμαρτίας! Κυριαρχεῖ στήν ὑπαρξή μου, καί μέ κάνει αἰχμάλωτο στίς δι-
άφορες ὀρέξεις μου! Τί δυστυχισμένος πού εἶμαι! Ποιός θά μέ λυτρώσει ἀπό τήν κατάσταση αὐτή, πού ἔχει ὑποταχθεῖ στό θάνατο (*Ρωμ. 7, 23-24*);

Ἄπό αὐτό τό δράμα θέλησε ὁ Θεός νά μᾶς λυτρώσει. Γι' αὐτό σαρκώθηκε, σταυρώθηκε καί ἔχυσε τό αἷμα Του. Γιά νά ἐξαλείψει τήν ἀμαρτία τοῦ κόσμου καί νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό τήν ἐνοχή. Ἔσχισε τό χρεόγραφο τῶν ἀμαρτιῶν μας ἐπάνω στό Σταυρό καί μᾶς ἔδωσε τή χάρη. Ὁ Χριστός μᾶς ἐξαγόρασε ἀπό τήν κατάρα τοῦ νόμου ἀφοῦ ἔγινε κατάρα γιά χάρη μας (*Γαλ. 3, 13*). Γι' αὐτό ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό ἐρώτημα «ποιός μπορεῖ νά μέ λυτρώσει ἀπό τήν κατάσταση αὐτή, πού ἔχει ὑποταχθεῖ στό θάνατο;», ἀπαντᾷ θριαμβευ-

τικά: εὐχαριστῶ τόν Θεό πού τό ἔκανε αὐτό, διά τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πράγματι, ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ζωή, τό Φῶς τοῦ κόσμου, ἡ Ἀλήθεια, ἡ Ὁδός.

* * *

Τί κρίμα ἄν δέν διαλέξαμε τόν δρόμο τοῦ Χριστοῦ!

Τό παραπάνω τροπάριο τελειώνει μέ τά λόγια:

*Κριτά, λυτρωτά μου καί γνώστα,
λυπήσου με καί γλύτωσέ με
καί σῶσε με, τόν δούλο σου.*

Ένοχη και λύτρωση

Όταν, πρίν από αρκετά χρόνια, έμφανίσθηκε ή ασθένεια του έϊτζ (Aids), ένας δημοσιογράφος και συγγραφέας (N. Δήμου) έγραψε ένα άρθρο μέ τίτλο «έπιστροφή τών τύψεων» και ύποστήριξε, χωρίς πολλά λόγια και περιστροφές, τήν έξής τοποθέτηση: Καλά χαιρόμασταν μέχρι τώρα τόν έρωτα. Ήρθε τώρα αυτή ή άρρωστια και μάς γέμισε τύψεις! Τί κατάρα, τί συμφορά παγκόσμια!

* * *

Στήν εποχή μας ή ένοχη είναι παρεξηγημένη έννοια. Από τή μιά πλευρά είναι νοσηρό, νά φορτώνουμε τόν κόσμο μέ άνόητες ένοχές. Από τήν άλλη όμως, ή κατάπνιξη και άπώθηση τών ένοχών δημιουργεί τέρατα, προκαλεί πνευματική άναισθησία.

Τό πρόβλημα δέν είναι, άν είσαι περισσότερο ή λιγώτερο ένοχος. Τό πρόβλημα είναι, ενώπιον τί-

νος (ποιού) είσαι ένοχος. Η Έκκλησία δέν είδε αυτό τό πρόβλημα δικαστικά. Η Έκκλησία τήν ένοχή τήν όνομάζει άμαρτία. Καί άμαρτία σημαίνει, άποτυχία του άνθρώπου νά άγαπήσει τόν Θεό.

Τό μυστήριο τής Έξομολόγησης προσφέρει τή δυνατότητα νά ξαλαφρώσουμε άπό τό βάρος τών τύψεων, νά έλευθερωθούμε άπό τό τούς έλέγχους τής συνειδήσεως, νά λάβουμε συγχώρηση άπό τόν ίδιο τό Θεό. Πόσο άνακουφίζεται καί άγνίζεται ή καρδιά. "Όχι μέ τήν έπιπόλαιη, τυπική, έξωτερική αλλά μέ τήν παστρική, ξεκάθαρη καί ειλικρινή έξομολόγηση. Πόσο καθαρίζεται καί φωτίζεται ή καρδιά. Χωρίς έξομολόγηση ό χριστιανός μένει άσυχώρητος.

* * *

Σφάλλουν όσοι άναβάλλουν. Ίσχύει πολύ περισσότερο καί σ' αυτή τήν περίπτωση τό σύνθημα: ό δρόμος του «αΰριο» όδηγεϊ στην πόλη του «ποτέ».

Πλανώνται, όσοι τό μεταθέτουν στά γηραιά. Δέν ξέρουν, άν θά φθάσουν. Καί δέν είναι άσφαλείς, γιατί δέν ξέρουν άν θά έχουν τή δυνατότητα τότε νά μετανοήσουν.

Η ζωή στή άμαρτία πολλά χρόνια άποκτάριζες βαθειές, πού δέν άποκόπτονται εύκολα. Η συνήθεια γίνεται δεύτερη φύση. Ο θάνατος έρχεται, σαν κλέφτης, τή νύκτα χωρίς νά τόν περιμένουμε.

- Ἐάν βρισκόταν τό φάρμακο τοῦ καρκίνου, κανένας καρκινοπαθής δέν θά ἀνέβαλενά τό πάρει.
- Ἐάν χαρίζονταν τά δάνεια, κανένας χρεώστης δέν θά ἀρνιόταν τήν χάρη.
- Ἐάν δινόταν ἀπελευθέρωση στούς αἰχμάλωτους, κανένας δέν θά προτιμοῦσε τά δεσμά.

Εἴμαστε ἄρρωστοι, χρεῶστες καί αἰχμάλωτοι στά πάθη καί στήν ἁμαρτία. Κάθε παράβαση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι πνευματική δουλεία. Ὅπως ὁ ἀετός, ἔστω καί ἕνα δακτυλάκι του νά εἶναι πιασμένο στό δόκανο, δέν μπορεῖ νά φύγει, νά πετάξει, ἔτσι καί ὁ ἄνθρωπος πού εἶναι ὑποδουλωμένος καί στό πιό μικρό πάθος, δέν μπορεῖ νά ζήσει τήν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία.

* * *

Ὁ Χριστός μᾶς προσκαλεῖ: Ἐλᾶτε κοντά μου ὄλοι οἱ κουρασμένοι καί φορτωμένοι· καί Ἐγώ θά σᾶς χαρίσω ἀνάπαυση. Ἐγκαιρα καί εἰλικρινά. Θά δοκιμάσετε τήν ἀνεκλάλητη χαρά. Θά αἰσθανθεῖτε βαθειά ἀνακούφιση. Χωρίς μετάνοια καί ἐξομολόγηση δέν ὑπάρχει σωτηρία.

Καλέσματα και μηνύματα

Ο άγιος Παχώμιος λέει: 'Ο κόσμος μοιάζει μέ'να σπίτι κατασκότεινο, μέσα στό όποιο ζο'ν πολλοί άνθρωποι, πού παλεύουν μέσα στό σκοτάδι! Καί ξαφνικά φαίνεται από μιά μικρή τρυπίτσα κάποιο φ'ως· μιά μικρή, έλάχιστη άκτίνα φωτός.

Τό σπίτι αυτό συμβολίζει τήν ψυχή του ανθρώπου πού βρίσκεται βυθισμένος στό σκοτάδι τής άμαρτίας, τής ζωής χωρίς Θεό! Τί κάνει ό Θεός; Στέλνει ένα μήνυμα. Καί τό πρώτο Του μήνυμα είναι μιά άκτίνα φωτός. Γιατί μόνο τόσο; Γιατί τόσο λίγο; Γιατί θέλει νά δει άν ό άνθρωπος; θέλει; έπιθυμεί; ποθει τό φ'ως του; Λοιπόν. Διερωτήσου! Θέλεις νά π'ας κοντά του; "Η έπαναπαύεσαι στό μαλακό μαξιλαράκι, πού σου προσφέρει τό ψέμα: Έδ'ω είναι ό παράδεισος, έδ'ω καί ή κόλαση. Μιά ζωή τήν έχουμε, νά μήν τήν διασκεδάσουμε;

Έκείνος, πού θά άρπάξει αυτή τήν εύκαιρία,

τό μήνυμα του Θεού, τήν ακτίνα του θείου φωτός, είναι άνθρωπος που έχει ειλικρίνεια απέναντι στο Θεό και στο έαυτό του.

* * *

Ὁ Θεός μᾶς καλεῖ πολλές φορές νά γίνουμε πιό σοβαροί και πιό συνειδητοί! Τά καλέσματα του Θεού, ἄν θέλει κανείς τά βλέπει παντού. Ἄκόμα και σέ ἓνα λουλούδι! Καί αὐτό κάλεσμα Θεού εἶναι. Τό ἄφωνο λουλούδι φωνάζει γι' αὐτούς που ἔχουν αὐτιά, και μᾶς καλεῖ σέ δοξολογία Θεοῦ.

Δυστυχῶς, ἐπειδή ἀπό τόν πόθο γιά καλοπέραση, εἴμαστε πωρωμένοι, αὐτά τά καλέσματα δέν τά καταλαβαίνουμε! Μένουμε σ' αὐτά ἀνίσθητοι. Δέν τάπιάνουμε!

Γι' αὐτό ὁ Θεός ἔστειλε τόν Υἱό Του, νά μᾶς καλέσει σέ μετάνοια και ἐπίγνωση του θελήματός Του. Τί ἄλλο περισσότερο νά ἔκανε;

Δέχθηκε νά τόν ὀδηγήσουν στό δικαστήριο και νά τόν καταδικάσουν σέ θάνατο. Στό θάνατο που καταδικάζονταν οἱ ἐγκληματίες. Καί πέθανε πάνω στό σταυρό ἀφήνοντάς μας νά καταντήσουμε τό σῶμα Του ὄλο μιά πληγή. Καί ὄλα αὐτά ἀπό ἀγάπη γιά μᾶς.

Ὁ Χριστός δέν μᾶς δίδαξε μόνο μέ λόγια. Μᾶς ἀγάπησε μέχρι θανάτου. Ἐσφράγισε τήν ἀγάπη Του μέ τή σταυρική Του θυσία. Καί μετά δέχθηκε νά μπεῖ στόν τάφο. Ἡ Ζωή μέσα στόν τάφο. Ὁ Θε-

ός και Δημιουργός του κόσμου μέσα σε μία τρύπα της γης. Αὐτός πού ἔχει θρόνο Του τόν οὐρανό κατέβηκε πιά κάτω κι ἀπό τή γῆ. Γιά μᾶς. Ἀπό ἀγάπη γιά μᾶς.

Καί ἐμεῖς, ἐξακολουθοῦμε νά κοιμόμαστε; Καί ὁ Θεός νά κτυπάει γιά μᾶς δυνατές καμπάνες! Μιά ἀπό τίς πιό δυνατές φωνές του Θεοῦ, εἶναι ἡ καμπάνα τῆς ἐνορίας μας. Μερικές, ἢ μάλλον πολλές φορές, δέν τήν ἀκοῦμε! Καί γι' αὐτό ὁ Θεός ἀναγκάζεται νά κτυπάει καί ἄλλες καμπάνες: μέ θλίψεις καί μέ δοκιμασίες.

Ἐμεῖς πότε θά μάθουμε νά τεντώνουμε τά αὐτιά μας, νά ἀκοῦμε τήν φωνή του Κυρίου μας πού μᾶς καλεῖ κοντά Του;

Δέν μπορώ... Δέν θέλω...

Πήγαν κάποιοι άνθρωποι στον άγιο Άντώνιο καί του ζήτησαν πνευματική συμβουλή, λόγο οίκοδομής.

– Πές μας κάτι γιά τό πώς θά σωθοῦμε.

Τούς λέει ὁ Γέροντας:

– Δέν ἔχετε Εὐαγγέλιο; Δέν τό διαβάζετε; Νά τό διαβάζετε. Τά λέει ὅλα. Θά τά βρῆτε ὅλα ἐκεῖ μέσα.

– Θέλουμε νά ἀκούσουμε καί ἀπό σένα κάτι.

Τούς ἀπαντᾷ:

– Λέει ὁ Χριστός στό Εὐαγγέλιο: Ἐάν κάποιος σέ ραπίσει (μπατσίσει) στό ἓνα μάγουλο νά του στρέψεις καί τό ἄλλο!

Κόκκαλο... ἐκεῖνοι. Τοῦ ἀπαντοῦν:

– Δέν μπορούμε νά τό κάνουμε αὐτό.

Τούς λέει ὁ Γέροντας:

– Ἄν δέν μπορεῖτε νά στρέψετε τό ἄλλο μάγουλο τουλάχιστον ὑπομείνατε τήν μία φορά.

– Ούτε και αυτό μπορούμε νά τό κάνουμε.

Τότε τούς λέει ὁ Γέροντας:

– Τουλάχιστον μὴν ἀνταποδώσετε τὴν καρπαζιά πού φάγατε.

– Ούτε και αυτό μπορούμε νά τό κάνουμε (τοῦ ἀπάντησαν).

Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος φώναξε τότε στὸν μαθητή του:

– Βράσε, παιδί μου, λίγο ρυζάκι!

– Τί τό θέλεις τό ρυζάκι πάτερ; Τὸν ρώτησαν ἐκεῖνοι.

Τούς ἀπαντᾶ:

– Ἐάν τό ἕνα δέν τό θέλετε και τό ἄλλο δέν τό μπορεῖτε, εἷσατε ἄρρωστοι. Χρειάζεσθε ρυζάκι. Λίγη σούπα!

– Τί θέλεις νά μάς εἰπείς, πάτερ;

– Εὐχές ἔχετε ἀνάγκη. «Διάβασμα θέλετε»!

* * *

Ἡ συνηθισμένη ἔνσταση στά συγκεκριμένα λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὅτι δέν μπορούμε νά τό κάνουμε. Κατέβαζε τὸν πήχυ ὁ ἅγιος Ἀντώνιος ὄλο και πιό κάτω... Δέν ὑπάρχει πιό κάτω, ρέ παιδιά... Σ' αὐτὴν τὴν ἔνσταση «δέν μπορούμε νά τό κάνουμε» ἀρχίζουμε μέ τὴν προσευχή «Κύριε δός μου δύναμη νά συγχωρῶ». Προηγουμένως ὀφείλω νά ἔχω πιστέψει ὅτι ὁ Χριστός καλά ἔκανε και συγχώρησε αὐτούς πού τὸν μισοῦσαν· και ἄρα

πρέπει νά τοῦ μοιάσω. Ἀξίζει τόν κόπο νά ἀποκτήσουμε αὐτό τό χάρισμα. Εἶναι χάρισμα ἢ μήπως δέν εἶναι; Ἄς ἀγωνισθοῦμε νά τό ἀποκτήσουμε!

Ἐάν θέλουμε νά ἔχουμε ἐλπίδα σωτηρίας, ὀφείλουμε νά κάνουμε αὐτό πού μᾶς λέει ὁ Χριστός. Ἄν αὐτό ἡ ἀνθρώπινη λογική τό θεωρεῖ ἐξωφρενικό, καί μόνοι μας δέν τό μπορούμε, χρειαζόμαστε πολλή προσευχή: Δός μου δύναμη νά συγχωρῶ. Καί διάβασμα ἀπό παπᾶ. Μόνος μου δέν μπορῶ νά συγχωρῶ. Διάβασέ με παπᾶ μου, νά μου δώσει ὁ Θεός δύναμη!

Λέει ὁ Χριστός: Ἄν ἀγαπᾶτε αὐτούς πού σᾶς ἀγαποῦν, τί σπουδαῖο ἐκάματε γιά τόν Θεό; Καί οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐκείνους πού τούς ἀγαποῦν, καί αὐτοὶ τούς ἀγαποῦν! Κι ἄν κάνετε καλό σ' αὐτούς πού σᾶς κάνουν καλό, τί περιμένετε ἀπό τό Θεό; Καί οἱ ἁμαρτωλοὶ τό ἴδιο κάνουν. Σεῖς νά ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς σας, νά κάνετε τό καλό καί νά δανερίζετε, χωρίς νά περιμένετε νά πάρετε πίσω τίποτε. Καί ἔτσι, ὁ Θεός, πού εἶναι καλός ἀκόμα καί μέ τούς ἀχάριστους καί τούς κακοῦς, θά σᾶς ἀνταμείψει μέ τό παραπάνω καί θά σᾶς ἔχει παιδιά του. Νά εἴστε λοιπόν σπλαγχνικοί, ὅπως σπλαγχνικός εἶναι καί ὁ Θεός Πατέρας σας.

Παραλυσία

Παράλυτος... Κατάσταση δυστυχίας και ταιλιπρωρίας. Τό κορμί ἔγινε μολύβι. Ἄκίνητος στό κρεββάτι. Ζωντανός νεκρός. Νεκρός ἄταφος. Χωρίς καμμιά ἐλπίδα θεραπείας ἀπό γιατρούς και ἀπό φάρμακα. Ὁ ἀπελπισμένος αὐτός ἄνθρωπος ἀκούει μιά εὐχάριστη εἶδηση. Τό πέρασμα τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν πόλη του. Ἄκουσε γιά τά λόγια τῆς διδασκαλίας του και γιά τό πλήθος τῶν θαυμάτων του και ξύπνησε μέσα του ἡ ἐλπίδα.

Πῶς θά πραγματοποιήσει συνάντηση μαζί του; Τέσσερεις σπλαγχνικοί ἄνθρωποι ἀναλαμβάνουν νά τόν βοηθήσουν. Ὁ Χριστός δίδασκε σ' ἓνα σπίτι. Τόσος πολὺς κόσμος ἦταν συγκεντρωμένος ὥστε δημιουργήθηκε ἀδιαχώρητο. Ἀδύνατο νά ἀνοίξουν δίοδο νά περάσουν τόν παράλυτο.

Τί σκαρφίστηκαν; Ἀνέβηκαν στή στέγη, ἀφαίρεσαν μερικές πλάκες, ἀνοίξαν τρύπα και μέ σχοι-

νιά κατέβασαν τόν παράλυτο μπροστά στό Χριστό. Καί ὁ Χριστός ἀφοῦ πρῶτα τοῦ συγχώρησε τίς ἀμαρτίες, μετὰ τοῦ χάρισε τήν σωματική ὑγεία.

* * *

Τά θαύματα τῆς σωματικῆς θεραπείας (τυφλός εἶδε, παράλυτος περπάτησε, θεραπεία ἀνίπατης ἀρρώστιας), παρά τό γεγονός ὅτι μᾶς ἐντυπωσιάζουν, ὡς δῶρο μεγάλο τοῦ Θεοῦ, εἶναι προσωρινή εὐεργεσία. Γι' αὐτό καί ἡ κουβέντα πού συνηθίζομε νά λέμε «πρῶτα ὑγεία» ἢ «ὑγεία νά ὑπάρχει» δέν εἶναι σωστή.

Ἡ ὑγεία εἶναι πολύτιμο ἀγαθό ἀλλά δέν εἶναι τό πολυτιμώτερο. Τό πολυτιμώτερο ἀγαθό εἶναι ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς. Πιό φοβερή ἀπ' ὅλες τίς ἀρρώστιες, πού ἔχει φρικτές συνέπειες, καί ἐδῶ, στήν παροῦσα ζωή, καί στήν ἄλλη, εἶναι ἡ ἀμαρτία. Τά μικρόβιά της φωλιάζουν μέσα στή ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Διαστρέφει τήν κρίση, παραλύει τήν θέληση καί ἀμβλύνει τή συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου γιάνά μὴν μπορεῖ νά ἀντιδράσει στό κακό. Κάνει ἀφάνταστη καταστροφή καί στό σῶμα καί στήν ψυχή. Ἀκάθαρτη πηγὴ, ἀπό ὅπου προέρχονται ὅλα τά κακά. Πόσο δύσκολο εἶναι νά ἀπελευθερωθεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπό τήν ἀμαρτία!

Γι' αὐτό καί ὁ Χριστός πρῶτα θεράπευσε τήν ψυχή τοῦ παραλύτου ἀπό τήν ἀρρώστια τῆς ἀμαρτίας (=πνευματικὴ παραλυσιὰ) μέ τήν ἄφεση

τῶν ἁμαρτιῶν πού τοῦ χάρισε καί μετά τοῦ ἔδωσε καί τήν σωματική ὑγεία.

Πνευματικά παράλυτος εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού, γιά παράδειγμα: βαριέται νά πάει στήν ἐκκλησία ἢ νά κάνει προσευχή· δέ νηστεύει· δέν ἔχει διάθεση νά προσφέρει μιὰ ἐξυπηρέτηση στόν συνάνθρωπό του· δέν συγχωρεῖ τόν ἐχθρό του καί δέν μπορεῖ νά τοῦ πει οὔτε κἄν μιὰ «καλημέρα».

Ποῦ ὁδηγεῖ αὐτή ἡ κατάσταση; Στήν σκληρυνση τῆς καρδιάς τοῦ ἀνθρώπου καί στή καταφρόνηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Καί καταντᾶ ὁ ἄνθρωπος νά βρίσκεται μπροστά στήν πόρτα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καί νά μὴν μπαίνει μέσα!

Ἔτσι καταλαβαίνουμε γιατί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς παρακαλοῦσε σ' ὅλη του τή ζωή τόν Χριστό, λέγοντας: «φώτισέ μου τό σκοτάδι πού ἔχω μέσα μου»· γιά νά ἰδῶ τήν πνευματική παραλυσία μου!

Ἡ ρουτίνα

Στήν Κίνα ἡ βασικώτερη τροφή εἶναι τό ρύζι· φτιαγμένο μέ ποικίλους τρόπους.

Κάποια φορά ἕνας ἱεραπόστολος κήρυττε ἐκεῖ τό Εὐαγγέλιο. “Ενας ἀπό τούς ἀκροατές του τοῦ εἶπε:

– “Ὅλο τά ἴδια μᾶς λές! Γιατί δέν μιλάς καί γιά τίποτε ἄλλο; Τρεῖς ἡμέρες τώρα μᾶς μιλάς γιά τό Χριστό!

Μά ὁ ἱεραπόστολος ἦταν ἔξυπνος. Καί ἐρώτησε τόν Κινέζο.

- Τί τρῶς γιά πρωινό;
- Ρύζι.
- Γιά μεσημεριανό;
- Ρύζι.
- Καί γιά βραδυνό;
- Ρύζι.
- Καί τί ἔτρωγες τά προηγούμενα χρόνια;
- Ρύζι.

– Κάθε ήμερα ρύζι τρώς; Γιατί δέν τρώς καί τίποτε ἄλλο;

– Γιατί τό ρύζι εἶναι ἡ ζωή μας!

Τοῦ λέει τότε ὁ ἱεραπόστολος·

– Καί ἐγώ γι' αὐτό κηρύττω τόν Χριστό. Ἐπειδή Αὐτός εἶναι ἡ ζωή μας. Χωρίς τό Χριστό δέν μποροῦμενά ζήσουμε!

* * *

Οἱ Κινέζοι τρῶνε ρύζι. Ἐμεῖς τρῶμε ψωμί. Καί δέν περνάει μέρα, πού νά μήν φᾶμε ψωμί. Κάθε πρωῖ τρῶμε ψωμί· κάθε μεσημέρι τρῶμε ψωμί· καί κάθε βράδυ τρῶμε ψωμί. Γιατί; Γιατί εἶναι ἀπαράιτητο γιά τή ζωή μας.

Πολλές φορές διαμαρτυρόμαστε γιά τή ρουτίνα τῆς ζωῆς· δηλαδή γιά τήν ἐπανάληψη ὅλο τῶν ἴδιων πραγμάτων· χωρίς καμμιά πρωτοτυπία· χωρίς καμμιά ιδιαίτερη συγκίνηση. Ρουτίνα μᾶς φαίνεται καί ἡ σχέση μας μέ τόν Χριστό. Ρουτίνα καί ἡ προσευχή· καί ὁ ἐκκλησιασμός· καί ἡ μελέτη τοῦ εὐαγγελίου.

Ὅμως δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ποτέ, ὅτι: Ἡ ρουτίνα στό καλό, δηλαδή ἡ ἀπόφασή μας νά ἀγαπᾶμε τό καλό, ὅσο καί ἂν μᾶς φαίνεται πληκτικό, εἶναι ἡ πιό μεγάλη καί ἡ πιό τρανή ἀπόδειξη, ὅτι τό καλό εἶναι βαθειά ριζωμένο μέσα μας.

Μόνο, ὅταν πάρωμε μιά τέτοια ἀπόφαση, παίρνει δύναμη τό καλό μέσα μας. Τότε ἀρχίζει καί

ένεργεί μέσα μας ή χάρη του Ἁγίου Πνεύματος, μᾶς μεταστοιχειώνει στό καλό, καί μᾶς μεταμορφώνει.

Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού ἔκανε τόν ἅγιο σάρετς Σαμψών νά λέγει·

– Μή βιάζεσθε νά τελειώσετε τήν προσευχή σας. Ἐπαναλαμβάνετε, ὅσο πιό πολλές φορές μπορείτε, τά ἴδια ἀπλᾶ λόγια. Μήν ἀφήνετε τόν ἑαυτό σας νά πλήττετε στήν προσευχή. Μόνο τότε θά αἰσθανθῆτε τήν γλύκα τῆς προσευχῆς καί τῆς κατάλυξης στήν προσευχή.

* * *

Λοιπόν. Θέλεις, ἀδελφέ, νά πᾶς μπροστά;

– Ἀγάπησε τήν Θεία Λειτουργία. Ὅσο καί ἂν σοῦ προκαλεῖ πλήξη ή ρουτίνα μέ τά ἴδια λόγια!

– Ἀγάπησε τήν νηστεία. Ὅσο καί ἂν σοῦ φαίνεται περιττή καί ἀνούσια. Καί θά ἀλλάξεις γνώμη.

– Ἀγάπησε τήν προσευχή. Καί λέγε, μέσα σου μυστικά, ὅσο πιό πολλές φορές μπορείς, τήν γλυκύτατη προσευχή· Κύριε, ἐλέησέ με. Πού σημαίνει· Κύριε, δειῖξε καί σέ μένα λίγη στοργή

Μήπως κολλᾶμε;

Κάποια φορά, ἕνας νεαρός πλησίασε τόν Χριστό καί τόν ἐρώτησε: «Τί καλό νά κάνω γιά νά κληρονομήσω τήν αἰώνια ζωή;» Καί ὁ Κύριος τοῦ ὑπέδειξε τήν τήρηση τῶν δέκα ἐντολῶν. Τότε ὁ νεαρός ὁμολόγησε ὅτι «ὅλα αὐτά τά ἐτήρησα ἀπό παιδάκι». Καί συνέχισε: «τί μοῦ λείπει ἀκόμη;». Καί ὁ Κύριος τοῦ ἔδειξε τότε τήν τελειότητα: «πούλησε τά ὑπάρχοντά σου καί ἔλα νά μέ ἀκολουθήσεις (δηλ. νά γίνεις ἀπόστολος)». Ὁ νεαρός ἔγινε περίλυπος καί ἀνεχώρησε. Γιατί ἦταν πάρα πολύ πλούσιος (Λουκ. 18, 18-27).

Εἶναι ἐκπληκτικό τό πῶς ἕνας τόσο ἐνάρετος ἄνθρωπος εἶχε τέτοια ἰσχυρή προσκόλλησι (=«κόλλημα») στό πλούτη του (καί στίς ἀνάσεις πού τοῦ πρόσφεραν!) Πόσο περισσότερο κινδυνεύουμε νά «κολλήσουμε» ἐμεῖς (καί κολλᾶμε!) στίς ἀδυναμίες μας καί στό πάθη μας!

Ἔτσι, κάποιος κολλάει στά χρήματα καί μέ πονηριά προσπαθεῖ νά μαζέψει χρήματα πού δέν τοῦ ἀνήκουν. Ἄλλος κολλάει στή φιληδονία καί ἀφήνει ἀχαλίνωτα τά μάτια καί τή φαντασία του. Ἐνας ἄλλος κολλάει στή γνώμη πού ἔχουν οἱ ἄνθρωποι γι' αὐτόν καί προσπαθεῖ νά διατηρεῖ ψεύτικη βιτρίνα καλοῦ καί ἀξιοπρεποῦς ἀνθρώπου. Ἄλλος κολλάει στή λαιμαργία καί τρέμει νά κρατήσῃ λίγη νηστεία. Τέλος πάντων, σέ κάτι μπορεῖ νά κολλήσῃ ο καθένας μας!

Ὁ διάβολος μᾶς ἔλκει μακριά ἀπό τόν Χριστό χρησιμοποιώντας ὡς δόλωμα τήν ὅποιαδήποτε ἀδυναμία μας. Καί ἔτσι δέν μπορούμε νά ζήσουμε μέ τήν ἐλευθερία καί ἄνεση πού χαρίζει ὁ Χριστός.

Ἡ παγίδα, στήν ὁποία πέφτουμε συχνά, εἶναι νά συγκρίνουμε τόν ἑαυτό μας μέ τούς πολύ χειρότερους ἀπό μᾶς! Καί ἔτσι, λέμε: Δέν σκότωσα· δέν ἔκλεψα· δέν εἶμαι διεφθαρμένος ἄνθρωπος! Ὅποτε συμβιβάζομαστε, κάνοντας ὅ,τι λιγότερο μπορούμε γιά τήν διόρθωσή μας. Τό σωστό εἶναι νά συγκρίνουμε τόν ἑαυτό μας μέ τούς ἀγίους! Καί τότε νά ψάχνουμε νά βροῦμε τί μᾶς λείπει γιά νά γνωρίσουμε καί νά τηρήσουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας. Ἀφοῦ λοιπόν τό καταφέρουμε αὐτό, μέ ταπείνωση, ὑπομονή καί ἐπιμονή ζητᾶμε ἀπό τόν Χριστό νά μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπό ὅλα τά δεσμά τῶν ἁμαρτιῶν μας.

Θαυματουργοί και αγωνιστές

Λέει ὁ Χριστός στό Εὐαγγέλιο:

– Στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέν θά μποῦν ἐκεῖνοι πού μου λένε συνεχῶς: Κύριε, Κύριε!... ἀλλά ἐκεῖνοι πού κάνουν τό θέλημα τοῦ Πατέρα μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ἐκείνη τήν ἡμέρα πολλοί θά Μοῦ λένε: Κύριε, Κύριε δέν κάμαμε στό ὄνομά Σου προφητεῖες; Δέν βγάλαμε δαιμόνια στό ὄνομά σου, δέν κάμαμε στό ὄνομά Σου θαύματα πολλά; Καί τότε θά τούς πῶ καί ἐγώ: Ποτέ δέν σᾶς ἤξερα· φύγετε μακριά μου, σεῖς πού ὑπηρετούσατε τήν ἀνομία (Ματθ. 7, 21-23)!

Πρᾶγμα πού σημαίνει, ὅπως τονίζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὅτι ἀπό τόν Θεό δόθηκαν χαρίσματα (=σημεῖα θαυμάτων) καί σέ ἀνθρώπους χωρίς τόν ἀνάλογο βίο! Καί τοῦτο ἔγινε γιά τήν ὠφέλεια τῶν πολλῶν (Εἰς τό κατά Ματθαῖον ὁμιλία ΚΔ', β', P.G. 57, σ. 322)!

Τήν πρώτη Ἰουλίου εορτάζουμε τήν μνήμη τῶν ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ. Ἡ μεγάλη δόξα τῶν ἀγίων δέν εἶναι ὅτι ἦταν καλοί ἰατροί, ἀλλά τό ὅτι ἦταν ἀνάργυροι (=δέν ἔπαιρναν χρήματα)· δέν εἶναι ὅτι ἦταν θαυματουργοί, ἀλλά τό ὅτι ἀγωνίσθηκαν γιά τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ.

Ποτέ δέν εἶχαν φαντασθεῖ ὅτι θά θεράπευαν μέ μόνο τό λόγο τους ἀσθένειες. Ποτέ δέν ἔβαλαν σκοπό στή ζωή τους νά κάνουν θαύματα. Ὁ στόχος τους ἦταν νά θεραπεύσουν τόν ἑαυτό τους ἀπό τά πάθη. Καί πάλεψαν γι' αὐτό.

Κατάλαβαν ὅτι γιά τό πρόβλημα τῆς ἀνθρώπινης δυστυχίας δέν φταῖνε οἱ ἀρρώστιες, οἱ πόλεμοι, τό κράτος, οἱ γείτονες, οἱ συγγενεῖς. Φταίει στόν καθένα μας ὁ ἑαυτός μας. Κατάλαβαν ὅτι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ δέν εἶναι ἔξω ἀπό μᾶς, ἀλλά μέσα μας. Ἐπίσης, κατάλαβαν ὅτι τό μέσα κακό δέν νικιέται μόνο μέ ἀνθρώπινες προσπάθειες ἀλλά καί μέ τή χάρη καί τή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Καί γι' αὐτό ἀγωνίζονταν σ' ὅλη τους τή ζωή καί μέ ὅλες τους τίς δυνάμεις νά νικήσουν τό μέσα κακό ζητώντας ἀκατάπαυστα τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ἀπέδειξαν ὅτι οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἀνεφάρμοστες. Καί ὅτι ὅσο πιό πολύ ὁ ἄνθρωπος κόβει τό δικό του θέλημα καί κάνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τόσο πιό πολύ γίνεται ἐλεύθερος, εἰρηνικός

καί πνευματικά ώραίος. Δηλαδή τόσο πίο πολύ μοιάζει μέ τόν Χριστό. Αὐτή εἶναι καί ἡ μεγαλύτερη προσφορά τῶν ἀγίων στόν κόσμο. Καί γι' αὐτό, πολλές φορές, μέ ἀφορμή τήν θεραπεία κάποιου ἀσθενοῦς, τόν ὀδηγοῦσαν στήν πίστη τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι θά μπορούσαν νά ἔχουν πολλές δικαιολογίες γιά νά χαλαρώσουν τόν πνευματικό ἀγῶνα καί νά κάνουν κάποιους συμβιβασμούς στή ζωή τους. Ἐζησαν σέ μιᾶ ἐποχή διαφθορᾶς καί προπαντός ἀντίχριστη. Ἀλλά δέν ἔκαναν αὐτό πού συνήθως κάνουμε ἐμεῖς σήμερα: νά ψάχνουμε συνεχῶς γιά δικαιολογίες γιά νά ἀμελοῦμε τήν προσευχή· νά ξεχνᾶμε τόν ἐκκλησιασμό· νά περιφρονοῦμε τήν νηστεία· νά κρίνουμε ὄλους τούς ἄλλους ἐκτός ἀπό τόν ἑαυτό μας· νά εἴμαστε μνησικάκοι· νά πεισμώνουμε· καί νά θεωροῦμε τόν ἑαυτό μας τόν πίο σωστό καί φωτισμένο ἄνθρωπο στόν κόσμο!

Οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι, ἔκαναν ἀκριβῶς τά ἀντίθετα· καί γι' αὐτό μᾶς δείχνουν τό δρόμο πού ὀφείλουμε νά ἀκολουθήσουμε ἐάν θέλουμε νά πλησιάσουμε τόν Χριστό.

Ποιός είναι δαιμονισμένος;

Στό ευαγγέλιο, ανάμεσα στα άλλα θαύματα του Χριστού, συναντούμε και θεραπείες δαιμονισμένων.

Στόν δαιμονισμένο εκδηλώνεται η ενέργεια του διαβόλου (πράξεις και λόγια), χωρίς όμως να συμμετέχει ή προσωπικότητα του ανθρώπου. Πρόκειται για τραγικό, αλλά ευτυχώς σπάνιο γεγονός, για τό όποιο δύσκολα μπορούμε να γνωρίζουμε γιατί τό επιτρέπει ό Θεός.

Παρ' όλα αυτά, ό άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος μάς λέει πώς υπάρχει άνθρωπος πού ζει καταστάσεις πολύ χειρότερες από εκείνη του δαιμονισμένου! Καινά πώς:

Ό διεφθαρμένος άνθρωπος κυκλοφορεί γυμνός από άρετές και «κατακόπτει» τόν έαυτό του όχι μέ πέτρες, όπως ό δαιμονισμένος, αλλά μέ τά άμαρτωλά του έργα! Και ό φιλάργυρος τό ίδιο δέν

κάνει; Καί ὁ μέν δαιμονισμένος θεραπεύτηκε μέ τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ πού ἀπομάκρυνε τόν δαίμονα· ὁ ἁμαρτωλός ὅμως, ἂν δέν θελήσει νά μετανοήσει, δέν διορθώνεται! Γιατί ὁ Χριστός δέν μᾶς διορθώνει χωρίς νά τό θέλουμε οἱ ἴδιοι (*Εἰς τό κατά Ματθαῖον ὁμιλία 28, δ', P. G. 57, 355*).

Συνεπῶς, **ἡ χειρότερη δαιμονική κατάσταση εἶναι ἡ κυριαρχία τῶν παθῶν**. Κάθε ἄνθρωπος πού ἁμαρτάνει καί δέν μετανοεῖ, ἀναγνωρίζει αὐτόματα τόν διάβολο, ὡς ἀφεντικό του. Τά πάθη (=χρόνιες ἁμαρτωλές ἀδυναμίες) εἶναι ἀλυσίδες πού μᾶς δένουν πνευματικά καί μᾶς κάνουν τή ζωή δύσκολη! Ἡ καταπολέμηση τῶν παθῶν μας γίνεται μέ τήν εἰλικρινή μετάνοια· καί ὁδηγεῖ στήν ἀπομάκρυνση τῶν ἀντιστοιχῶν δαιμόνων ἀπό τήν ζωή μας.

Ἀκόμη, γίνεται φανερό, ὅτι ἡ ἀντιμετώπιση τῶν τυχόν δαιμονικῶν ἐπηρειῶν (δηλ. μαγεία καί ἄλλα) δέν γίνεται μέ τό νά κάνουμε ἀπλά ἕναν ἁγιασμό, ἕνα εὐχέλαιο ἢ μιά λειτουργία σ' ἕνα ἐξωκκλήσι. Οὔτε μέ τό διάβασμα τῶν Ἐξορκισμῶν! (=ἱερατικές εὐχές πού διαβάζονται γιά θεραπεία πραγματικά δαιμονισμένων!!). Ἀλλά μέ τήν **καθημερινή συνειδητή συμμόρφωσή μας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ**· μέ κορυφαῖα μέσα, τήν τουλάχιστο κάθε Κυριακή συμμετοχή στή Θεία Λειτουργία καί τήν συχνή ἐξομολόγηση.

Τό θέμα εἶναι νά μήν ψάχνω, στίς δυσκολίες καί στίς ἀναποδιές, ποιός μου ἔχει κάνει μάγια, ἀλλά νά ἀναρωτιέμαι καί νά λέω: **Ἐγώ περιφρουρῶ τόν ἑαυτό μου ὥστε νά μήν ἀφήνω ἀνοιχτές πόρτες στίς ἐνέργειες τῶν δαιμόνων;**

Γι' αὐτό καί ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος μᾶς προτρέπει: «Υποταχθεῖτε στόν Θεό. Ἀντισταθεῖτε στόν διάβολο, καί θά φύγει μακριά σας» (Ἰακ. 4, 7).

Φῶς ὁ λόγος σου

Τά λόγια τοῦ Θεοῦ εἶναι ξυπνητήρι τῆς συνείδησης, φάρμακο καί τροφή τῆς ψυχῆς καί καθρέφτης γιὰ νά ἔλθουμε στά σύγκαλά μας. Μᾶς ἀφοροῦν ὅλους. Μᾶς ἀποκαλύπτουν τίς ἀδυναμίες μας, μικρές ἢ μεγάλες. Ἔχουν τήν δύναμη νά μεταμορφώσουν τή ζωή μας.

Γι' αὐτό ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει: Εἶναι ἀδύνατον νά σωθεῖ κανεὶς χωρίς τή μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Διαβάζουμε στή γνωστή παραβολή τοῦ Σπορέως ὅτι ὁ Γεωργός-Χριστός πῆγε στά χωράφια καί τά ἔσπειρε. Τά χωράφια εἶναι ἄψυχα, χῶμα, δέν μποροῦν νά περπατήσουν. Ἐμεῖς εἴμαστε λογικοί, πρᾶγμα πού σημαίνει ὅτι ὁ Χριστός περιμένει νά χρησιμοποιήσουμε τήν ἐλευθερία μας γιὰ νά ἀναζητήσουμε τόν σπόρο· πρῶτα μέσα στή λατρεία καί μετά μέσα στό λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δικαιολογία δέν ἔχω χρόνο δέν εὐσταθεῖ. Ἐμεῖς θά βροῦμε τό χρόνο νά πᾶμε στήν ἐκκλησία καί νά καθήσουμε νά διαβάσουμε. Ὅπως βρίσκουμε χρόνο νά καθήσουμε νά φᾶμε ἔτσι θά βροῦμε χρόνο νά «θρέψουμε» τήν ψυχή μας. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δέν καθήσει νά διαβάσει τό εὐαγγέλιο, τί σπόρο θά πάρει;

Ἡ δικαιολογία εἶμαι καλός ἄνθρωπος, δέν ἔχω σκοτώσει μυρμήγκι, δέν εἶναι σωστή. Δέν φτάνει νά εἶμαι καλός ἄνθρωπος· χρειάζεται νά γίνω χωράφι τοῦ Θεοῦ. Εὐφορο χωράφι τοῦ Θεοῦ θά γίνω ὅταν λαχταράω κάθε μέρα νά τρέφομαι μέ τόν λόγο Του, νά ἀκούω τά λόγια Του· νά θυμᾶμαι τή ζωή Του καί νά φουντώνει ἡ ἀγάπη μου γι' Αὐτόν κάθε μέρα περισσότερο.

Ὁ Χριστός δέν θά μᾶς κρίνει ἄν δώσαμε ἀπλᾶ ἐλεημοσύνη στους φτωχοῦς, ἀλλά κυρίως γιά τήν μεγαλύτερη ἁμαρτία πού εἶναι: τό ὅτι ἦρθε στόν κόσμο, μᾶς μίλησε καί δέν τοῦ δώσαμε σημασία· καί αὐτά πού μᾶς εἶπε, στήν καλύτερη περίπτωση, τά βάλαμε στά ράφια νά γεμίζουν σκόνη.

Χωρίς λόγο Θεοῦ ὑπάρχει πείνα πνευματική. Σέ καιρό πείνας οἱ ἄνθρωποι τρῶνε ἀκόμη καί τά φλούδια. Ψάχνουν ἀκόμη καί στά σκουπίδια.

Σήμερα, παρ' ὅλη τήν κρίση, ἡ κοινωνία μας εἶναι καταναλωτική, γεμάτη ὑλικά ἀγαθά. Εἶναι ὅμως πεινασμένη πνευματικά. Στερεῖται πνευμα-

τικῶν ἀγαθῶν. Ἐφ' ὅσον στή μεγάλη τους πλειοψηφία οἱ ἄνθρωποι δέν δέχονται τή σπορά τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, εἶναι φυσικό νά λιμοκτονοῦν πνευματικά. Δέν ζοῦν μέ τόν ἄρτο τῆς ζωῆς, ἀλλά ὑποσιτίζονται μέ τά φλούδια τῆς φτηνῆς ἰδεολογίας καί συνθηματολογίας· μέ τά σκουπίδια τῆς διαφθορᾶς καί τά ὑποπροϊόντα τῆς ἔκφυλης ζωῆς. Ὑπάρχει ἀπόλυτη ἀνάγκη γιά σπορά πνευματική.

Δός μας Κύριε, φώτιση νά καταλαβαίνουμε καί νά ἐφαρμόζουμε τόν λόγο Σου.

Δός μας γλώσσα νά κηρύττουμε τά μεγαλεῖα Σου.

Δός μας πίστη πού νά μήν μπορεῖ τίποτε νά τήν κλονίσει.

Τοῦ Δείπνου σουτοῦ Μυστικοῦ...

Μιά από τίς πιό δυνατές αἰσθητές φωνές τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας. Ὁ Χριστός μᾶς προσκαλεῖ στό σπίτι του γιά νά μᾶς κάνει τό τραπέζι. Τό τραπέζι τῆς Βασιλείας Τουπού ἀρχίζει ἀπό ἐδῶ, μέ τή Θεία Λειτουργία. Καί μᾶς καλεῖ ὄλους μέ χίλιους-δυό τρόπους· μά δέν δίνουμε ἢ δέν θέλουμε νά δώσουμε σημασία στήν πρόσκληση καί ἀρχίζουμε τίς δικαιολογίες.

Λάβαμε ποτέ πρόσκληση σέ τέτοιο δείπνο;

Ἐπίσημη πρόσκληση λάβαμε τήν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς μας. Μά θά πεί κάποιος: Εἴμασταν μωρά καί δέν καταλαβαίναμε τίποτα.

Τί τραγωδία νά ἔχουν περάσει ἀπό τήν ἡμέρα ἐκείνη εἴκοσι, τριάντα, σαράντα, ἐξήντα χρόνια καί νά μὴν ἔχουμε καταλάβει ὅτι πήραμε πρόσκληση· καί νά μὴν ἔχουμε ἀνταποκριθεῖ ἔστω λίγο στήν πρόσκληση γι' αὐτό τό Μεγάλο Δείπνο.

Ὁ Χριστός δέν μᾶς καλεῖ σέ δικαστήριο· δέν

μᾶς καλεῖ γιά νά μᾶς ἐπιπλήξει καί νά μᾶς μαλώσει. Μᾶς καλεῖ σέ Τραπεζί γιά νά μᾶς «θρέψει». Σ' ἕνα Τραπεζί πού δέν τοῦ κόστισε ἀπλῶς κάποια ἑκατομμύρια, ἀλλά τήν ἴδια Του τήν ζωή. Ἕνα Τραπεζί πού τό πλήρωσε μέ τό αἷμα Του. Καί ἐμεῖς προφασιζόμεστε δουλειές καί ὑποχρεώσεις.

Ποιός σοῦ εἶπε ὅτι εἶναι κακό νά κοιτάξεις τό χωράφι σου;

Ποιός σοῦ εἶπε ὅτι εἶναι κακό νά φροντίσεις τή γυναίκα καί τά παιδιά σου;

Ποιός σοῦ εἶπε ὅτι εἶναι κακό νά βελτιώσεις τά οικονομικά σου;

Στή ζωή ὅμως ὅλα τά πράγματα δέν ἔχουν τήν ἴδια ἀξία. Ἄλλη ἀξία ἔχει τό χρυσάφι καί ἄλλη ὁ μπροῦντζος καί ὁ σίδηρος. Ποιά εἶναι ἡ διαφορά;

Τό χρυσάφι δέν χαλάει ποτέ· μένει αἰώνιο, ἀναλλοίωτο. Ὁ σίδηρος σκουριάζει καί φθείρεται. Χρυσάφι στή ζωή εἶναι ἡ σχέση μας μέ τό Θεό. Γιατί ὁ Θεός εἶναι αἰώνιος καί ἀθάνατος. Λέμε στήν προσευχή μας: «Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς». Καί ὅσο πιό πολύ ζεσταίνουμε τή σχέση μας μ' Αὐτόν πού εἶναι ἡ αἰώνια ζωή, ἡ ἀφθαρτη ζωή, τόσο πιό πολύ ξεπερνᾶμε τό θάνατο, τόσο πιό πολύ νικᾶμε τό θάνατο.

Ἡ αἰώνια ζωή κοντά στό Χριστό δέν ἀρχί-

ζει μετά θάνατον· αρχίζει τώρα, μέσα στό Μυστικό Του Δείπνο, στό τραπέζι τής Βασιλείας Του στή Θεία Λειτουργία. "Αν μέσα στήν Έκκλησία δέν αίσθανόμαστε κοντά Του, ἄν δέν λαχταρᾶμε νά Τόν συναντᾶμε τουλάχιστον κάθε Κυριακή, τότε ποτέ δέν θά Τόν γνωρίσουμε καί ποτέ δέν θά Τόν ἀγαπήσουμε σωστά. Καί ἀλλοίμονο, οὔτε καί μετά θάνατον θά μπορούμε νά εἶμαστε μαζί Του.

"Ας ἀνταποκριθοῦμε στήν πρόσκλησή Του. "Ας καταλάβουμε πόσο μεγάλη τιμή εἶναι (μέ τό βάπτισμά μας) νά μπορούμε νά μπαίνουμε μέσα στό σπίτι Του καί νά καθόμαστε στό τραπέζι Του. Κατάλληλα προετοιμασμένοι μέ τό λουτρό τής ἐξομολόγησης, ὄχι ἀπλῶς γιά νά τόν δοῦμε, νά τοῦ μιλήσουμε ἢ νά Τόν φιλήσουμε στήν εἰκόνα, ἀλλά νά Τόν «φᾶμε» καί νά Τόν «πιοῦμε», νά Τόν μεταλάβουμε. "Ας Τόν ἀφήσουμε, λοιπόν, νά γίνηι ἡ τροφή μας, ἡ ζωή μας, ἡ χαρά μας.

Τά κουκιά

Η παραβολή του Ἀσώτου υιού ἀποτελεῖ ἕναν καθρέφτη, μέσα στον ὁποῖο ὁ καθένας μας βλέπει τόν ἑαυτό του. Βλέπει, τί πραγματικά εἶναι. Ἄλλος περισσότερο καί ἄλλος λιγώτερο πέφτουμε σέ ἁμαρτίες. Εἴτε μέ λόγια, εἴτε μέ ἔργα, εἴτε μέ τήν διάνοιά μας.

Ἄβυσσος τό πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἄβυσσος ὅμως καί τά κρίματα τοῦ Θεοῦ... Ποιός μπορεῖ νά τά ἐξιχνιάσει;

Πῶς ὅμως τήν παθαίνουμε ἔτσι;

Εἶναι γνωστό ὅτι ὅλα τά χορτοφάγα ζῶα αἰσθάνονται καί ὀσφραίνονται ἀπό μεγάλη ἀπόσταση τό αἷμα. Καί ἄρνοῦνται νά προχωρήσουν πρὸς τήν κατεύθυνση τοῦ αἵματος!

Ἕνας χοιροβοσκός διηγήθηκε, πῶς κατόρθωνε κάθε φορά νά ὀδηγεῖ τούς χοίρους του στό σφαγεῖο.

– Ἐπειδή οἱ χοῖροι «τρελλαίνονται» γιά τά

κουκιά, συνήθιζα νά βαδίζω μπροστά από τό κοπάδι πού θά ὀδηγοῦσα στό σφαγεῖο. Καί ἀπό μιά σακκούλα, πού τήν κρατοῦσα στά χέρια μου, ἔριχνα πού καί πού μερικά κουκιά στό δρόμο. Οἱ χοῖροι ἔτρεχαν ποιός νά πρωτοαρπάξει! Ἔτσι ἡ προσοχή τους ὅλη ἦταν στραμμένη, νά δοῦν πότε θά πέσουν ξανά κουκιά, γιά νά τά καταβροχθίσουν. Ἔτσι, χωρίς πολύ κόπο, κατόρθωνα νά τούς ὀδηγῶ στό σφαγεῖο.

* * *

Εἶναι καί αὐτή μιά εἰκονα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων πού ἀνύποπτοι βαδίζουν πρὸς τήν αἰώνια ἀπώλεια.

Ὁ χοιροβοσκός, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τό Διάβολο, προσπαθεῖ μέ κάθε τρόπο νά παραπλανήσει τούς ἀνθρώπους.

Μέ μιά σακκούλα στό χέρι προχωρεῖ, ρίχνοντάς μας πού καί πού, ἀπό λίγα κουκιά! Πού λέγονται: σαρκικά πάθη· κοιλιοδουλία· ματαιοδοξία· ἐπιδεικτικότητα· καί ὅ,τι ἄλλο ἔχει νά προσφέρει στόν ἄνθρωπο ὁ κόσμος τῆς ἁμαρτίας.

Καί ὁ ἄνθρωπος, σκυμμένος, μέ κολλημένο τό βλέμμα στά «κουκιά», προχωρεῖ γιά τό σφαγεῖο τῆς αἰώνιας ἀπώλειας.

Χρειάζεται, νά τό δοῦμε καί νά καταλάβουμε, ποῦ μᾶς σέρνουν τά πάθη. Νά ἀλλάξουμε πορεία. Νά πέσουμε στήν ἀγκαλιά τοῦ Κυρίου μας, πού

γιά μᾶς ὑπέφερε Σταυρό. Γιά νά μᾶς ἀνοίξει δρόμο
πρός τόν οὐρανό.

* * *

Εἴμαστε ἁμαρτωλοί. Τί πρέπει νά γίνει; Ἡ πα-
ραβολή τοῦ Ἀσώτου μᾶς δίνει τήν ἐλπίδα. Ὅσο
μεγάλα κι ἂν εἶναι τά ἁμαρτήματά μας, ὁ οὐράνι-
ος Πατέρας εἶναι ἕτοιμος νά τά συγχωρήσει.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει:

Οἱ ἁμαρτίες εἶναι φωτιά, πού καίει. Ἀλλά ὅσο
μεγάλη κι ἂν εἶναι ἡ φωτιά, ἂν τήν ρίξουμε στή
θάλασσα, δέν μπορεῖ παρά νά σβήσει. Τό ἴδιο καί
οἱ ἁμαρτίες μας.

Ἄς πάρουμε λοιπόν τά ἀναμμένα κάρβουνα,
τίς ἁμαρτίες μας, καί ἄς τίς ρίξουμε στήν ἀπέρα-
ντη θάλασσα πού εἶναι τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἡ θά-
λασσα νικᾷ τήν φωτιά. Καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ νικᾷ
τήν ἁμαρτία, ὅσο μεγάλη καί βαρειά κι ἂν εἶναι...

Ἡ Θεία Λειτουργία

Ὁ Μεγάλος ἡγεμόνας Βλαδίμηρος, πού βασίλευε στά τέλη τοῦ 10ου αἰώνα στήν πόλη τοῦ Κιέβου τῆς Ρωσίας, ἔστειλε ἀντιπροσώπους σέ διάφορες χῶρες, νά μελετήσουν τήν λατρεία τους καί νά δοῦν, πῶς τιμοῦν τόν Θεό. Προκειμένου νά ἀποφασίσει, ποιά θρησκεία ἔπρεπε νά ἀκολουθήσει.

* * *

Οἱ ἀπεσταλμένοι του πῆγαν καί στήν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ παρακολούθησαν τήν Θεία Λειτουργία στόν Ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας. Καί συγκλονισμένοι ὁμολόγησαν:

– Δέν ξέραμε, ἂν βρισκόμαστε στόν οὐρανό ἢ στή γῆ.

Αὐτό ἦταν! Ὁ Βλαδίμηρος ἐπείσθη γιά τήν ἀλήθεια καί τήν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Γιατί ἡ σωστή πίστη ἐκφράζεται μέ τή σωστή λατρεία. Καί ἐβαπτίσθη ὁ ἴδιος καί ὁ λαός του.

Ἡ ἀξία τῆς Θείας Λειτουργίας δέν συγκρίνεται μέ τίποτα. Εἶναι ἡ πιό μεγαλειώδης προσευχή τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι μοναδική, ἀνεπανάληπτη καί ἀναντικατάστατη. Αὐτό πού βρισκουμε στή Θεία Λειτουργία δέν μπορούμε νά τό βροῦμε πουθενά ἄλλοῦ.

- Ὁ οὐρανός στή γῆ.
- Ὁ Χριστός ἀνάμεσά μας.
- Ἡ ἀληθινή λατρεία.
- Ἡ τέλεια δοξολογία.
- Τό ἀληθινό φῶς.

* * *

Ἡ Θεία Λειτουργία:

- Ἐπιδρᾷ ἀποτελεσματικά πάνω στόν ἄνθρωπο· τόν γαληνεύει, τόν φωτίζει καί τόν ἀγιάζει.
- Ὑψώνει τόν νοῦ πάνω ἀπό τά καθημερινά καί βιωτικά ζητήματα.
- Βοηθεῖ νά ξεπεράσουμε τό φόβο καί τήν ἀπελπισία τοῦ θανάτου.
- Μᾶς δυναμώνει νά ἀντιμετωπίζουμε τίς δοκιμασίες καί τίς ἀντιξοότητες, πού συναντοῦμε στή ζωή.
- Διδάσκει τήν «έν πνεύματι καί ἀληθείᾳ» λατρεία τοῦ Θεοῦ.
- Διαποτίζει ὀλόκληρη τή ζωή μας μέ ἀναστάσιμη ἐλπίδα καί χαρά.
- Μᾶς χαρίζει μέ τόν πιό τέλειο τρόπο τήν

χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος: ὁ Θεός ἔρχεται καί κατοικεῖ μέσα μας.

* * *

- Ἄν δέν γέμισε ἀκόμη ὁ κόσμος ἀπό ἀπελπισμένους ἀνθρώπους,

- Ἄν δέν αὐξήθηκε ὁ ἀριθμός τῶν αὐτοκτονούντων καί παραμένει μικρός.

- Ἄν οἱ φυλακές δέν γέμισαν ἀπό ἐγκληματίες.

- Ἄν ἡ νεολαία δέν παραδόθηκε ὀλόκληρωτικά στά ναρκωτικά, στή σεξουαλική διαθορά, στήν ἀναρχία, στό μηδενισμό καί τήν ἐγκληματικότητα.

Αὐτό ὀφείλεται –σύμφωνα μέ τό ρῶσο στοχαστή καί λογοτέχνη Νικολαΐ Γκόγκολ– στή Θεία Λειτουργία πού τελεῖται ἀδιάκοπα πάνω στή γῆ. Γιατί ἡ Θεία Λειτουργία θυμίζει καί ἐμφυτεύει στόν ἄνθρωπο τήν ἅγια καί οὐράνια χριστιανική ἀγάπη.

Ρουμπίνια και σμαράγδια

Ο ἅγιος Μακάριος εἶχε στή φροντίδα του φιλανθρωπικά ἰδρύματα, πτωχοκομεῖο καί λεπροκομεῖο. Στήν προσπάθειά του νά ἀνταποκριθῆ στά ἔξοδά τους, κινούμενος ἀπό θεϊκό ζήλο, ἔκαμε τό ἐξῆς:

Εἶπε σέ μιά πλούσια κυρία πού τῆς ἄρεσαν τά στολίδια.

– Στά χέρια μου ἔχω πολύτιμες πέτρες: ρουμπίνια καί σμαράγδια. Δέν ξέρω ἂν ἐκεῖνοι πού μοῦ τίς ἔδωκαν, τίς ἔκλεψαν ἢ τίς ἔχουν ἀπό ἐμπόρους. Ἡ ἀξία τους εἶναι ἀνυπολόγιστη. Αὐτός ὅμως πού τίς πουλάει ζητεῖ μόνο πεντακόσια φλωριά. Μὴν χάσεις τήν εὐκαιρία.

Ἐκείνη, μόλις τό ἄκουσε, ἄρχισε νά τόν παρακαλεῖ νά τῆς ἀγοράσει τά πολίτιμα ἐκείνα πετράδια. Καί μάλιστα τοῦ ἔδωκε ἀμέσως τά πεντακόσια φλωριά, λέγοντάς του ὅτι δέν ἤθελε νά φανεῖ ἡ ἴδια στόν πωλητή! Ὁ ἅγιος Μακάριος ἐπῆρε τά

χρήματα καί τά ξόδεψε ὅλα γιά τίς ἀνάγκες τῶν φτωχῶν.

Μετά ἀπό λίγο καιρό τόν βρῆκε ἡ γυναίκα ἐκείνη στήν ἐκκλησία καί τόν ρώτησε σχετικά. Καί ὁ ἅγιος τῆς ἀπάντησε:

– Ἀπό τήν ἴδια ἡμέρα πού μοῦ ἔδωκες τά χρήματα, ἐγώ ἔτρεξα καί ἀγόρασα τά πολύτιμα πετράδια. Καί τά ἔχω φυλαγμένα! Ἐκείνη πῆγε μέ χαρά.

Τῆς λέγει ὁ ἅγιος;

– Τί θέλεις νά δεῖς πρῶτα; τά ρουμπίνια ἢ τά σμαράγδια;

Καί ἐκείνη ἀπάντησε:

– Ὅπως θέλεις ἐσύ.

Τότε τήν ἀνέβασε στό χῶρο πού ἦσαν οἱ φτωχές γυναῖκες καί λέγει:

– Νά τά ρουμπίνια.

Ἐπειτα τήν κατέβασε καί στούς ἄνδρες λέγοντας:

– Νά τά σμαράγδια.

* * *

Ἔχομε χρέος νά λατρεύομε τόν Θεό. Ἡ πιό καλή θρησκευτική ζωή εἶναι νά φροντίζει κανεῖς γιά τούς πονεμένους: γιά χῆρες καί ὀρφανά.

Ἄς φροντίζουμε λοιπόν:

Νά ἀπαλύνουμε τόν πόνο τους.

Νά σκορπίσουμε καλωσύνη.

Νά δίνουμε τή χαρά.

Νά υπηρετούμε τόν όποιονδήποτε άνθρωπο πού ἔχει ἀνάγκη ἀπό τήν ἀγάπη μας.

Κάποτε ὁ βασιλιάς τῆς Γαλλίας Κάρολος ὁ Θ΄ συναντήθηκε μέ τόν περίφημο Ἰταλό ποιητή Τουρκουάτο Τάσσο. Καί καθώς κουβέντιαζαν, ὁ Κάρολος τόν ρώτησε:

– Κατά τή γνώμη σου ποιός εἶναι ὁ πιό εὐτυχισμένος;

– Ὁ Θεός, τοῦ ἀπάντησε ὁ ποιητής.

Καλά. Ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους ποιός εἶναι;

– Ἐκεῖνος πού μοιάζει περισσότερο μέ τό Θεό.

– Συμφωνῶ ἀπόλυτα μαζί σου, τοῦ λέει. Μά τί μᾶς κάνει νά μοιάζουμε μέ τό Θεό, ἡ δύναμη, ἡ ἐξουσία; ρώτησε πάλι ὁ βασιλιάς.

– Ὅχι. Εἶπε ὁ Τουρκουάτος. Αὐτό πού ἐξομοιώνει περισσότερο τόν ἄνθρωπο μέ τό Θεό εἶναι ἡ φιλανθρωπία, ἡ καλωσύνη, ἡ εὐσπλαγχνία καί ἡ ἀγάπη.

Ὁ Χριστός περπατᾶ καί σήμερα ἀνάμεσά μας. Πίσω ἀπό κάθε ἄνθρωπο πού πάσχει, κρύβεται ὁ Χριστός. Ἄς Τοῦ δείχνουμε ἀγάπη καί σεβασμό.

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΝΕΡΟ

«Υδωρ Ζών»

(«Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω»)

Ὁμιλία στό Πνευματικό Κέντρο
τῆς Μητροπόλεως στήν Πρέβεζα 26/4/2010

1. Ὅλοι μας, ἔχομε προσέξει ὅτι τό πιό διαδεδομένο καί συνηθισμένο πράγμα στή φύση εἶναι τό νερό. Τό 70% τῆς ἐπιφάνειας τῆς γῆς σκεπάζεται ἀπό νερό. Οἱ ἐπιστήμονες λένε πώς τό νερό παίζει ἕνα ρόλο-κλειδί σ' ὅλες σχεδόν τίς γεωλογικές καί χημικές διαδικασίες. Ἀκόμη, ἔχει τεράστια σημασία γιά τήν βιολογία. Τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καί τῶν ζώων ἀποτελεῖται κατά τό 2/3 ἀπό νερό. Μέ δύο λόγια: **τό νερό εἶναι τό πιό πολύτιμο ἀγαθό γιά τή διατήρηση τῆς ζωῆς.** Ὁ κάθε ἀνθρωπος τό ξέρει ἀπό τήν πείρα του βλέποντας πόσο βασανιστικό εἶναι τό αἶσθημα τῆς δίψας. Κι' ὁμως. Ἡ δίψα ἡ σωματική ἱκανοποιεῖται

μ' ένα ποτήρι δροσερό νερό. Υπάρχει και μιά άλλη δίψα από την οποία δέν γλυτώνομε τόσο φθηνά! Διψᾶ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος γιά **ξεδίψασμα πνευματικό. Ξεδίψασμα τοῦ ἑσωτερικοῦ ἀνθρώπου.** Γι' αὐτό ἀναζητᾶ ἐπίμονα καί ἀπεγνωσμένα **τό ξεδίψασμα καί τήν ἀναψυχή** στίς διασκεδάσεις, τίς πολυτελεῖς δεξιώσεις, τά ταξίδια, τίς ἀθλητικές ἐκδηλώσεις, τόν ἴλιγγο τῆς ταχύτητας. Μά τό ἀποτέλεσμα εἶναι πικρό: Ἡ βαθειά ἀνάγκη γιά **ἑσωτερικό δροσισμό** μένει ἀνικανοποίητη. Καί ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά συχνά αὐτές οἱ ἴδιες φαινομενικά εὐκαιρίες ἀναψυχῆς φέρνουν πλήξη καί ἀπόγνωση.

Μήπως ἔχω ἄδικο; Δυστυχῶς ἡ πείρα τῆς ζωῆς ἐπιβεβαιώνει αὐτές τίς διαπιστώσεις. Καί νά γιατί:

2. Ὄταν τό Μάη τοῦ 68, ἔγινε ἡ φοιτητική ἐξέγερση στό Παρίσι, ἀνάμεσα στά συνθήματα πού γράφτηκαν στους τοίχους ἦταν καί τά ἐξῆς: «Τελικά θά σκάσετε ὅλοι ἀπό τήν καλοπέραση», «Νά πάει νά χαθεῖ ἡ καλοπέραση», «Ἐμεῖς θέλομε ζωή».

Εἶναι λόγια πού δέν τ'ἄγραψαν κάποιοι συντηρητικοί νέοι μέ σκουριασμένες ιδέες καί παλαιά μυαλά. Τά ἔγραψαν μοντέρνοι νέοι, ἐργάτες καί φοιτητές πού εἶχαν μπουχτίσει καί σιχαθεῖ τά «ἀγαθά» τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας. Κάπου

άλλου έγραφαν: «Καταναλώνετε περισσότερα ζήτε λιγώτερο»!

Μέ τά συνθήματα αυτά **έφτυναν κατά-μουτρα** (καί καλά έκαναν) αυτούς (δηλ. γονείς, σχολείο, κοινωνία) πού τούς άνέθρεψαν μέ τό άρρωστημένο ίδανικό τής καλοπέρασης, πού λέει: Ποτέ μήν άναβάλεις για αύριο τή διασκέδαση πού μπορείς νά κάνεις σήμερα!

Ό άνθρωπος όμως από τή φύση του, διψά πρώτα άπ' όλα για ΖΩΗ. Όχι για καλοπέραση. Διψάει νά βρει τό **νόημα τής ζωής**. Σιχάίνεται τήν άνία τής καλοπέρασης. Πολύ ώραία τό έγραψαν στους τοίχους οι Γάλλοι φοιτητές τό 68: «Άρνούμαστε ένα κόσμο, όπου ή βεβαιότητα ότι δέν θά πεθάνουμε από τήν πείνα ανταλλάσσεται από τόν κίνδυνο νά σβύσουμε από άνία»! Χειρότερη, λοιπόν από τήν πείνα ή άνία! Η έλλειψη νοήματος στή ζωή!

3. Μά πού βρίσκεται έπιτέλους τό άληθινό νόημα τής ζωής;

Γιά νά τό μάθουμε αυτό ήρθε ο Χριστός από άπέραντη αγάπη στον κόσμο. Γι' αυτό έδίδαξε. Έκανε θαύματα. Σκόρπισε ευεργεσίες. Σταυρώθηκε και αναστήθηκε. Δύο μόνο φορές στό διάστημα τής επίγειας ζωής Του είπε: ΔΙΨΩ. Τή μία στό πηγάδι του Ίακώβ στή Σαμαρείτιδα και τήν άλλη στό Σταυρό. Καί στίς δύο περιπτώσεις

οί ἅγιοι πατέρες πού ἐρμηνεύουν τήν Ἀγία Γραφή μᾶς λένε πώς ὁ Χριστός δέν ζητοῦσε νερό φυσικό γιά νά ξεδιψάσει ἀλλά ὅταν ἔλεγε ΔΙΨΩ ἐννοοῦσε τή σωτηρία μας.

4. Ἡ δίψα τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους σέ ὅλες τίς ἐποχές ἢ ἴδια. Θυμίζει ἕνα μῦθο τοῦ Αἰσώπου πού λέει:

Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε μία ἀγελάδα. Τήν πρόσεχε πολύ. Τήν ἐπήγαινε νά βοσκήσει, ἐκεῖ πού εἶχε ἄφθονο καί τρυφερό χορτάρι· καί γιά νερό, σέ μιά πηγή μέ πολύ δροσερό νερό. Καί δέν τήν ἐκούραζε ποτέ. Παρ' ὅλα αὐτά ἡ ἀγελάδα ὄλο καί ἐδυνάτιζε. Παρ' ὅτι ἡμέρα μέ τήν ἡμέρα γινόταν καί πιό ἀδήφαγη! Ἐπήγαινε νά σκάσει ὁ ἄνθρωπος! Πῶς ἀδυνατίζε ἡ ἀγελάδα μέ τόση περιποίηση;

Ἡ ἀπάντηση δέν ἄργησε νά ἔλθει. Μιά ἡμέρα, ἐντελῶς τυχαῖα, θέλησε νά πιεῖ καί αὐτός νερό ἀπό τήν πηγή. Μά ὅταν ἔσκυψε νά πιεῖ, εἶδε μέ φρίκη ὅτι ἡ πηγή αὐτή ἦταν γεμάτη βδέλλες!! Ἔτσι ἡ ἀγελάδα, κάθε φορά πού ἔπινε νερό κατάπινε καί βδέλλες. Καί ζώντας μέσα στά σπλάγχνα της τῆς ἀπομυζοῦσαν τό αἷμα. Καί ἡ ἀγελάδα, ὄλο καί ἀδυνατίζε! Ἦταν ἔτοιμη νά ψοφήσει.

Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καί μέ τίς πνευματικές ἀναζητήσεις τοῦ μοντέρνου ἀνθρώπου. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος διψάει γιά κάτι τό βαθύτερο ἀπό τά χρήματα καί τή διασκέδαση. Καί ἡ

δίψα αυτή είναι καλό σημάδι διότι δείχνει την πνευματική φύση του ανθρώπου.

Τό τραγικό όμως είναι, ότι ο μοντέρνος άνθρωπος προσπαθεί να ξεδιψάσει σε λάθος πηγές πίνοντας νερό γεμάτο βδέλλες, πού μπαίνουν μέσα μας και μᾶς απομυζούν κάθε πνευματική ικμάδα!

5. Ἡ γυναίκα τοῦ Λώτ, βγαίνοντας ἀπό τὰ Σόδομα καί τὰ Γόμορα πού τὰ κατάστρεψε ὁ Θεός γιά τή βρωμιά τῶν σαρκικῶν ἀνωμαλιῶν καί ἀμαρτημάτων, ἔγινε «στήλη ἀλός» δηλ. κολώνα ἀπό ἀλάτι ὅχι γιατί γύρισε πίσω νά δεῖ ἀλλ' ἐπειδή **διψοῦσε γι' αὐτά πού ἄφηνε πίσω. Ὅταν στρέφουμε, γυρίζουμε τή ματιά πίσω γι' αὐτά πού ἀφήσαμε μέ τή νοσταλγία νά ξεδιψάσουμε ἀπ' αὐτά ὅσο πίνουμε τόσο διψοῦμε.**

6. (α) Ὁ ἄνθρωπος μοιάζει σάν ἀπύθμενο πηγάδι ἢ σάν πυθάρι χωρίς πάτο ἢ σάν τόν «ὑδρωπικό», πού πίνει κι ὅλο πίνει. Κι ὅσο πίνει καί διψάει. Διψάει καί πάλι πίνει.

(β) Ἡ δίψα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τίς περισσότερες φορές δίψα γιά ὑλικά, πρόσκαιρα, φθαρτά ἀγαθά, πού ἱκανοποιοῦν μόνο τίς σωματικές ἀνάγκες. Εἶναι δίψα γιά χρήματα, κτήματα καί πλοῦτο, δόξες, τιμές καί μεγαλεῖα, ἡδονές τέρψεις καί ἀπολαύσεις. Ὁ ἀληθινός ὅμως πλοῦτος τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι **τό παθιασμένο κυνήγι τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, τῶν πλασματικῶν**

ἀναγκῶν καί τῶν περιττῶν ἀνέσεων ἀλλά ἡ ἐλευθερία ἀπό τήν πλάνη καί τήν σύγχυση, ἡ ἀποδέσμευση ἀπό τά πάθη, τόν ἐγώισμό καί τήν πολύμορφη ἁμαρτία, ἡ νοηματοδότηση τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Ἡ δίψα αὐτή κυριεύει καί ἐκείνους πού διαθέτουν πολλά καί ἄλλους πού διαθέτουν λίγα.

(γ) Ἐδῶ εἶναι ἀκριβῶς ἡ **μεγάλη φρεναπάτη**. Ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται:

– Ἄν εἶχα πολλά ἑκατομμύρια, τί δέν θά ἔκανα...

– Τί θά ἔκανες; Ὅ,τι καί πρῖν, θά μπορούσαμε νά τοῦ ἀπαντήσουμε.

– Ὅχι, ἐπιμένει. Θά εἶχα ἀνέσεις, καλοπέραση, ποικίλες ἀπολαύσεις, «μεγάλη ζωή». Θά ζοῦσα σ' ἓνα συνεχές γλέντι. Θά εὐτυχοῦσα.

– Τώρα μάλιστα!... **Ἡ εὐτυχία δέν εἶναι κάτι πού τό φτιάχνουμε μέ ὑλικά ἀγαθά. Εἶναι ὑπόθεση τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου.** Τί μποροῦν νά σοῦ κάνουν τά ἑκατομμύρια καί τά δισεκατομμύρια; Κοίταξε γύρω σου καί τά τό διαπιστώσεις...

7. Γράφει ὁ ἄγγλος συγγραφέας Μπέβερλυ Νίκολς γιά τήν περίοδο τῆς ζωῆς του, πού ἦταν αἰχμάλωτος ἀπό τήν ὑλιστική αὐτή νοοτροπία:

«Ζοῦσα μέσα στήν ἀφθονία καί στή πολυτέλεια. Ἐν τούτοις αὐτό δέν σημαίνει τίποτα. Μά

γιατί τάχα; Συχνά ρωτούσα τόν έαυτό μου: τί σου φταίει; γιατί δέν είσαι εύτυχισμένος; τί σου λείπει τέλος πάντων; Τότε έβλεπα τόν έαυτό μου στόν καθρέφτη νά κουνάει τό κεφάλι μέ άμηχανία. Έριχνα μιά ματιά στό ρολόϊ μου, έβλεπα ότι άργησα γιά τό πάρτυ, ρουφούσα γρήγορα τό κοκτέιλ μου καί έτρεχα κάτω στό αυτοκίνητό μου πού μέ περίμενε. Καί καθέννας θά σκεπτόταν ότι αύτή ή τζιπάρα θά ήταν άλλη μιά αίτία νά κάνει τήν καρδιά ενός νέου νά τραγουδάει. Άλλ' ή καρδιά δέν τραγουδούσε. Κτυπούσε μόνο γρήγορα καί δυνατά. Κι ' ένιωθα τό τραγικό αίσθημα ότι κτυπούσε μέσα σ' ένα κενό... καί δέν θά ήταν καί πολύ σπουδαίο πράγμα άν δέν κτυπούσε καί καθόλου...».

8. Θέλετε άλλο παράδειγμα; Λέγεται πώς κάποιος υπέφερε από κατάθλιψη καί μελαγχολία. Τίποτε δέν μπορούσε νά του δώσει τή χαρά. Έκανε πολλά ταξείδια, έδημιούργησε εύχάριστες παρέες, διασκέδαζε μέ κάθε μέσο χωρίς νά παραλείψει άκόμη καί τό ποτό. Όμως τίποτε. Τό πρόβλημά του, καθημερινά γινόταν όλο καί πιό μεγάλο. Όσοι κατέφυγε σ' ένα ψυχίατρο. Κι ό ψυχίατρος του βρήκε άμέσως τή λύση. Νά, του είπε, άφου όλα τά γεύτηκες, χωρίς κανένα αποτέλεσμα, τουλάχιστον πήγαινε καί στό θέατρο πού βρίσκεται άπέναντι. Έκεί παίζονται κάθε βράδυ οι σπαρταριστικές

κωμωδίες του Μολιέρου. Έκεί τά άστεία θά σέ κάνουν νά γελάσεις μέ τήν καρδιά σου καί νά ξεχάσεις ότι σέ βασανίζει.

– Λυπάμαι, γιατρέ, είπε εκείνος. Αυτό δέ γίνεται. Γιατί έγώ ό ίδιος είμαι ό ήθοποιός πού πρωταγωνιστεί εκεί!

9. Η ψυχή του ανθρώπου, δέν ικανοποιείται μέ λούσα, λάμπεις, άπολαύσεις, έκπυρσοκροτήσεις σαμπάνιας, πολυέξοδα ταξίδια πού χαρίζει τό άφθονο χρήμα.

- Η ψυχή δέν κοροϊδεύεται μέ ψίχουλα. Η μόνη τροφή πού τήν κρατάει στά πόδια της είναι αυτή για τήν όποία μάς μίλησε ό Χριστός: «Ούκ έπ' άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος άλλ' επί παντί ρήματι έκπορευομένω διά στόματος Θεού».

- Η ψυχή δέν χορταίνει μέ «ξυλοκέρατα». Όταν βέβαια, δέν τήν έχουμε καταχωνιάσει κάτω από τό βουρκο καί τή λάσπη του κακού. Τότε αναπηδάει από μέσα μας ή αιώνια αλήθεια: «Τί δώσει άνθρωπος άντάλλαγμα τής ψυχής αυτού;»

10. Η εύτυχία δέν βρίσκεται, ούτε «μέσα» μας (=στή σοφία μας, στίς ιδέες μας, στά συναισθήματά μας) ούτε «έξω» μας (=στά άγαθά μας, στίς άπολαύσεις μας)!

Πού βρίσκεται τότε;

Βρίσκεται κάπου;

Ή είναι μιά ούτοπία; μιά χίμαιρα;

Ἡ εὐτυχία -μάς λέει ὁ Κύριος- δέν βρίσκεται, οὔτε «μέσα» μας, οὔτε «ἔξω» μας· βρίσκεται στό Θεό. Ἡ εὐτυχία, ἡ ζωή ἡμῶν, κέκρυπται! Πού κέκρυπται; «Κέκρυπται σύν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ». Καί ὅποιος «ἔχει» τόν Θεό, τήν βρίσκει καί «μέσα» του καί «ἔξω» του. Τήν βρίσκει παντοῦ. Καί σέ ὅλα.

11. Ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος λέγει δύο πολύ βαθειές κουβέντες:

(i). «Κύριε, μᾶς ἔπλασες γιά τόν ἑαυτό σου καί γι' αὐτό ἡ ψυχή μας εἶναι πάντοτε ἀνήσυχη μέχρι τή στιγμή πού βρίσκει τήν ἀνάπαυση κοντά σου».

(ii). «Ὅλα αὐτά, πού στή ζωή σου κυνηγᾶς εἶναι πολύ κατώτερα ἀπό σένα. Καί ἔχουν πολύ λίγη ἀξία σέ σύγκριση μέ σένα. Ὅλα μαζί δέν ἀξίζουν τίποτε μπροστά σέ σένα. Θέλεις νά γίνεις εὐτυχισμένος; Ψάξε νά βρεῖς, κάτι τό **καλύτερο**, κάτι τό **ἀνώτερο**, κάτι τό **πολυτιμότερο** ἀπό αὐτό πού εἶσαι σύ γιατί μόνο τότε θά γίνεις σύ κάτι τό καλύτερο ἀπό αὐτό πού τώρα εἶσαι».

12. Γράφει ὁ Ἰταλός λογοτέχνης Τζοβάνι Παπίνι στό βιβλίο του «Ἱστορία τοῦ Χριστοῦ»:

«Ὅλοι τήν ἔχουν τήν ἀνάγκη Σου, Κύριε, κι αὐτοί πού δέν τήν νοιώθουν. Πολύ περισσότερο αὐτοί πού δέν τήν νοιώθουν.

- Ὁ πεινασμένος θαρρεῖ πώς ζητᾶ ψωμί καί ζητᾶ Ἑσένα.

• Ὁ διψασμένος θαρρεῖ πῶς ζητᾶ νερό καί ζητᾶ Ἑσένα.

• Ὁ ἄρρωστος ὑποθέτει ὅτι τοῦ λείπει ἡ ὑγεία κι αὐτό πού τοῦ λείπει εἶσαι Σύ.

• Ὅποιος γυρεύει τήν ὠραιότητα σ' αὐτόν τόν κόσμο, γυρεύει ἄθελα του Ἑσένα, πού εἶσαι ἡ μοναδική καί τέλεια ὠραιότητα.

• Ὅποιος ψάχνει γιά τήν ἀλήθεια, ψάχνει χωρίς νά τό καταλαβαίνει γιά Σένα πού εἶσαι ἡ μόνη ἀλήθεια πού ἀξίζει νά μάθει κανείς.

• Κι ὅποιος ἀπλώνει τό χέρι του μέ ἀγωνία πρὸς τήν εἰρήνη, τ' ἀπλώνει πρὸς Ἑσένα, πού εἶσαι ἡ μόνη εἰρήνη πού μποροῦν νά βροῦν ἀνάπαυση οἱ καρδιές. Ὅλοι Σέ φωνάζουμε, χωρίς νά τό ξέρουμε.

Ἔχουμε ἀνάγκη τοῦ βλέμματός Σου, πού μονάχα μιά ἀκτίνα του μπορεῖ ν' ἀναστατώσει καί νά σώσει τίς ψυχές μας· τῆς φωνῆς Σου, πού μιά μονάχα λέξη της μπορεῖ νά μᾶς βγάλει ἀπό τό λάκκο τῆς πτώσεως μας».

13. Μόνο κοντά στό Χριστό ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου γίνεται ὁμορφὴ πάνω σ' αὐτόν τόν κόσμο. Μόνο κοντά στό Χριστό μπορεῖ νά ξεδιψάσει. Ἐπειδὴ ὁ Χριστός μᾶς προσφέρει τό Ζωντανό Νερό. Λέει:

«Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καί πινέτω». Καί

«Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας

αὐτοῦ ρεύσουσι ὕδατος ζῶντος». (Αὐτός πού πιστεύει σέ Μένα θά γίνει ποταμός πού θά τρέχει, θά ποτίζει καί θά δροσίζει τήν ἀνθρώπινητητα).

14. Τί ἀκριβῶς εἶναι τό Ζωντανό Νερό; Εἶναι ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Γιά νά τό ἐξηγήσει ὁ Χριστός πῆρε σάν παράδειγμα τό φυσικό νερό. "Ὁχι τυχαῖα.

Τό φυσικό νερό καθαρίζει τό σῶμα. "Ἐτσι ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καθαρίζει τήν ψυχή ἀπό τίς κηλίδες τῆς ἀμαρτίας καί τῶν ἀτόπων πράξεων.

Τό φυσικό νερό προσφέρει ἀναψυχή, δροσίζει, ζωογονεῖ τό σῶμα. "Ἐτσι καί ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δροσίζει, ξεκουράζει, γαληνεύει, ζωογονεῖ τή ψυχή. Καί κάτι περισσότερο. Στόν ἄνθρωπο πού χορταίνει ἀπό τή χάρις, δημιουργεῖται μιά πηγὴ πού δροσίζει καί ἄλλων ἀνθρώπων τίς ψυχές.

15. Πηγὴ τοῦ Ζωντανοῦ Νεροῦ εἶναι μόνο ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πού τρέφει, ἀναγεννᾷ καί μεταμορφώνει τή ζωή μας.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μᾶς φανερώνει πόση διαφορὰ ὑπάρχει ἀνάμεσα στό λόγο τοῦ Θεοῦ καί στά λόγια ἀνθρώπων. Ποῦ εἶναι τά μεγάλα λόγια τῶν φιλοσόφων, τῶν βασιλέων καί τῶν σπουδαίων τῆς γῆς; Χάθηκαν. Ἐξαφανίσθηκαν. Τά λόγια τοῦ Χριστοῦ ὅμως μένουν καί θά μένουν. "Ὅπως τό προφήτεψε ὁ ἴδιος: Ὁ κόσμος ὅλος θά

παρέλθει, θά χαθεί αλλά τά λόγια μου ποτέ δέν θά παρέλθουν, δέν θά χαθούν. Καί τό πιό σπουδαίο, ό λόγος του Χριστού ἔχει σταθερά τήν ἴδια δύναμη. "Όπως **τότε** οί καρδιές τῶν ἀμαρτωλῶν μαλάκωναν μέ τό λόγο του Εὐαγγελίου ἔτσι καί **τώρα καί σήμερα** ἄνθρωποι πολύ ἀμαρτωλοί μεταμορφώνονται 100% καί γίνονται καινούργιοι ἄνθρωποι γεμᾶτοι ἀπό ἀρετές.

Ποτέ δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε αὐτή τήν ἐξαιρετική δύναμη πού κρύβεται στό λόγο του Θεοῦ. Εἶναι λόγια ζωῆς. "Ἐτσι, ἄν ξέρεις τό Εὐαγγέλιο ἀπ' ἔξω, ἀλλά δέν τό ἐφαρμόζεις στή ζωή σου, τότε ἄδικα κοπίασες νά τό μάθεις. Οἱ ἅγιοι ἔκαμαν τά λόγια του Χριστοῦ τρόπο ζωῆς. Γι' αὐτό ὁ ἅγιος Ἰάκωβος συμβουλεύει: Μή γίνεσθε μόνο ἀκροατές του λόγου ἀλλά καί ποιητές δηλ. νά ἐφαρμόζετε αὐτά πού ἀκοῦτε.

16. Κάποτε ἕνας καλόκαρδος ἄρχοντας ἔκανε στά ἀνάκτορά του μιά γιορτή καί κάλεσε ὅλο τόν κόσμο γιά νά γλεντήσουν. Τό μόνο πού τούς ζητοῦσε νά του φέρουν, ἦταν... λίγο νερό. Τάχασαν οἱ ἄνθρωποι μέ τήν παραξενιά του ἄρχοντα. "Ἄλλοι τό πήραν στά σοβαρά καί του κουβάλησαν κουβάδες καί βαρέλια. "Ἄλλοι ἔκανα «πλάκα» καί του πήγαν νερό μέ ποτήρια μικρά ἢ μεγάλα. Καί κάποιος γιά νά τόν σαρκάσει του πήγε νερό μέσα σέ... μιά δακτυλήθρα.

Όλοι πέρασαν καλά στό γλέντι. Καί όταν τελείωσε, κίνησαν νά φύγουν. Έκει τούς περίμενε μιά έκπληξη μεγάλη. Τό σκεύος (μέ τό όποίο έφερε ό καθένας νερό) ό άρχοντας του τό επέστρεψε γεμάτο χρυσές λίρες. Τίς περισσότερες φυσικά τίς πήρε εκείνος πού του βγήκε ή πλάτη νά φέρει νερό μέ ένα τεράστιο βαρέλι. Καί ό «έξυπνάκιας» μέ τή δακτυλήθρα δέν πήρε οΰτε μιά λίρα τσακιστή! Που νά χωρέσει χρυσή λίρα μέσα σέ μιά δακτυλήθρα.

Ό Χριστός μάς προσφέρει Ζωντανό Νερό. Νά πάρουμε καί νά ξεδιψάσουμε. Χρειαζόμαστε όμως κατάλληλο σκεύος. Τά σκεύη μας είναι: ό νους καί ή καρδιά, πού μάς τά έχει δώσει ό ίδιος ό Θεός. Πώς γίνονται κατάλληλα; Όταν είναι **καθαρά** καί **εϋρύχωρα**. Πώς καθαρίζουν; Όταν πιάνουμε στά χέρια τό εϋαγγέλιο καί τό διαβάζουμε. Όταν πάμε στήν εκκλησία νά προσευχηθούμε. Μέ τή νηστεία καί τήν έξομολόγηση. Μέ τήν άσκηση. Καί πώς πλαταίνουν, πώς μεγαλώνουν, πώς γίνονται εϋρύχωρα; Μέ τήν συγχώρηση πρós τούς έχθρους, μέ τήν προσφορά έλεημοσύνης, όταν καλλιεργούμε τήν άγάπη μεταξύ μας. Τότε προσφέρουμε στό Χριστό όχι μιά δακτυλήθρα αλλά ένα μεγάλο βαρέλι.

17. Δίκαια τώρα, θά ρωτήσουμε μέ παράπονο, μάγια τί τόσοι άνθρωποι γύρω μας δείχνουν τέτοια άδιαφορία καί άπροθυμία νά άκούσουν τόν λόγο

τοῦ Θεοῦ, τή στιγμή μάλιστα πού ὁ σημερινός τρόπος ζωῆς ποτίζει τόν σύγχρονο ἄνθρωπο μέ τόσες πίκρες καί θλίψεις;

18. Τήν ἀπάντηση μᾶς τή δίνει ὁ προφήτης Ἡσαΐας (800 χρόνια π.Χ. λόγια μέ διαχρονική ἀξία, θεόπνευστα καί αἰώνια): **«Δύο καί πονηρά ἐποίησεν ὁ λαός μου· ἐμέ ἐγκατέλιπον πηγὴν ὕδατος ζωῆς καί ὠρυξαν ἐαυτοῖς λάκκους συντετριμμένους· οἱ οὐ δυνήσονται συνέχειν ὕδωρ».**

Λάκκοι σπασμένοι: Οἱ κάθε εἴδους ἁμαρτωλές ἀπολαύσεις καί διασκεδάσεις. Σ' αὐτά βρίσκει κανένας προσωρινή χαρά. Ποιός μπορεῖ νά τό ἀρνηθῆ; Εἶναι ὅμως λάκκοι πού τό νερό δέν τό κρατοῦν. Δέν πῆγαν στή πηγὴ νά πάρουν Νερό καί δέν ἔχουν τή δυνατότητα νά τό κρατήσουν ἐπειδὴ κομμάτιασαν τόν ἐαυτό τους μέ τήν ὑποδούλωση στά πάθη καί μέ τά ἔργα τῆς ἁμαρτίας. Στήν ἀνάγκη, στή δύσκολη στιγμή, δέν θά προσφέρουν καμμιά ὠφέλεια.

19. Ἕνας διανοούμενος ἔστειλε κάποτε μιὰ ἐπιστολή στόν Στάρετς Βαρσανούφιο καί τοῦ ἔγραφε: Εἶμαι πολύ ἄσχημα. Ἐξωτερικά ὅλα πάνε καλά. Οἱ δουλειές πάνε καλά. Ἡ οἰκογένειά μου εἶναι ἐνωμένη καί ἀγαπημένη. Ἡ γυναίκα μου εἶναι καλή. Τό κακό εἶναι ὅτι δέν ἔχω κανένα νά μπορῶ νά τοῦ ἀνοίξω τήν καρδιά μου καί γι' αὐτό εἶμαι

συνεχώς ψυχικά κουρασμένος. Ἡ γυναίκα μου δέν τό καταλαβαίνει. Τά παιδιά μου εἶναι μικρά. Τί μου μένει νά κάνω; Πώς θά ἀπαλλαγῶ ἀπό αὐτή τήν πίκρα καί ψυχική κόπωση;

Τοῦ ἀπάντησε μέ τήν συμβουλή: Νά διαβάσεις τόν 93ο Ψαλμό ἀπό τό Ψαλτήρι τοῦ Δαυῖδ καί νά σταθεῖς στό στίχο: **«Κύριε κατά τό πλήθος τῶν ὀδυνῶν μου ἐν τῇ καρδίᾳ μου αἱ παρακλήσεις σου εὐφραναν τήν ψυχῆ μου»**. (Κύριε, ἀνάλογα μέ τό πλήθος τῶν ὀδυνῶν πού ἔπλητταν τήν καρδιά μου ἦταν καί οἱ παρηγοριές σου πού εὐφραναν τήν ψυχῆ μου). Πιάσου ἀπ' αὐτό τό στίχο. Βάλε ἀρχή νά διαβάζεις τό Ψαλτήρι ὀλόκληρο, ἔστω καί ἀπό λίγο, κάθε μέρα. Ὁ Θεός θά σέ ἀναπαύσει.

Ἦκαμεῦπακοή. Καί τό διάβαζε, λίγο, κάθε μέρα. Καί πολύ σύντομα ἦλθε τό ἔλεος, ἡ βοήθεια καί ἡ παρηγοριά τοῦ Θεοῦ στή ζωή του. Πόσο θεόσοφα εἶναι τά λόγια τοῦ Μεγάλου Βασιλείου πού λέει: **Καλύτερα νά σταματήσει ὁ ἥλιος τήν τροχιά του γύρω ἀπό τή γῆ παρά νά σταματήσει νά διαβάζεται τό Ψαλτήρι τοῦ Δαυῖδ στά σπίτια τῶν Χριστιανῶν.**

20. Καί ἕνα τελευταῖο παράδειγμα πού διαβάζουμε στό βιβλίο τοῦ Στάρετς Μακαρίου τῆς Ὀπτινα καί μιλάει γιά τήν πνευματική δίψα τοῦ μεγάλου ρώσου συγγραφέα Νικολάου Γκόγκολ καί γιά τό ξεδίψασμα τῆς ψυχῆς του.

Κάποτε ο Γκόγκολ βρέθηκε στο σπίτι του ιστορικού Πογόδιν στη Μόσχα. Έκει, συχνά μαζευόταν ή αφρόκρεμα της ρωσικής διανόησης και κουβέντιαζε για τά θέματα της πίστης και τις άμφιβολίες τους γύρω άπ' αυτά. Σέ μιά τέτοια συνάντηση ο Γκόγκολ διατύπωσε τά παράπονό του: Δέν ήταν εύχαριστημένος άπό τή ζωή του. "Έτσι, άρχισε, μιά συνομιλία, άνάμεσα στον Γκόγκολ και τον οίκοδεσπότη Πογόδιν:

– Δέν ξέρω πώς πρέπει νά ζώ;

– Νά διαβάζεις τό Εύαγγέλιο.

– Τό διαβάζω. Μου λέει ότι δέν μπορώ νά ζώ, όπως ζώ. Πώς όμως θά τήν αλλάξω τή ζωή μου, πώς θά τήν κάνω πιό σύμφωνη μέ τό θέλημα του Θεού; Δέν ξέρω.

– Κάποτε ύπήρχαν πολλοί άνθρωποι πού εύ-αρέστησαν στό Θεό, οί άγιοι. Διάβασε τούς βίους τους για νά πάρεις παράδειγμα για μίμηση.

– Διάβασα βίους άγιών. Και νά τί κατάλαβα. Υπήρξαν πολλοί άγιοι. Όλοι έξεζήτησαν τον Κύριο. Μά άπό διαφορετικούς δρόμους και μέ διαφορετικούς τρόπους. Φέρτε στό νοϋ σας ένα κύκλο. Στό κέντρο του ένώνονται όλες οί άκτίνες του. Όλες περνάνε άπό ένα σημείο. Παρ' ότι ξεκινάνε άπό διαφορετικές πλευρές: άλλη πάνω, άλλη κάτω, δεξιά, άριστερά. Κέντρο είναι ο Χριστός. Άκτίνες είναι οί άνθρωποι, πού

πηγαίνουν σ' Αὐτόν μέ διαφορετικούς τρόπους καί δρόμους: οἱ ἅγιοι. Ἄλλοι ἐσώθηκαν μέ τό δρόμο τῆς ταπείνωσης, ἄλλοι τῆς ὑπομονῆς ἄλλοι τῆς διάκρισης. Καί ἀκολουθώντας τούς διαφορετικούς αὐτούς δρόμους ἔφθασαν στό Θεό. Δέν μπορῶ νά βρῶ τόν δρόμο πού ὀδηγεῖ σ' Αὐτόν. Ποιός θά μέ ὀδηγήσει;

– Τώρα κατάλαβα τί σοῦ χρειάζεται, εἶπε ὁ Πογόδιν. Χρειάζεσαι ἄνθρωπο.

– Μπορεῖς νά μοῦ ὑποδείξεις ἕναν ἄνθρωπο;

– Βεβαίως! Ὁ ἄνθρωπος πού χρειάζεσαι ὑπάρχει, ἀλλά θά χρειασθῆ νά πᾶς σ' ἕνα μοναστήρι. Στή λέξη αὐτή ὁ Γκόγκολ μονομιᾶς ἔγινε παγερός.

– Σέ μοναστήρι; Καί τί μπορῶ νά ἀκούσω σέ μοναστήρι; Πῆγα στή Ἴταλία, εἶδα καθολικούς μοναχοῦς, δέν μοῦ προκάλεσαν καμμιά εὐχαρίστηση.

– Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, νά πᾶς στό μοναστήρι πού σοῦ λέω.

– Μά σέ ποιό τέλος πάντων;

Ὀνομάζεται «Ὀπτίνα», βρίσκεται στήν περιοχή τῆς Καλούγας. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἕνας Γέροντας, ὁ ἱερομόναχος Μακάριος. Μ' αὐτό θά πᾶς νά συνομιλήσεις. Αὐτός εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ζητᾶς.

– Μακάριος; Δέν τό ἔχω ξανακούσει αὐτό τό ὄνομα.

– Αυτό είναι λυπηρό, ότι δεν ξέρεις τίποτε για τον άνθρωπο αυτό!

– Γνωρίζω πολλούς σπουδαίους ανθρώπους, εκπροσώπους τεχνών και έπιστημών και θαύμασα τά έργα τους.

– Ναί αλλά ξέρεις πολύ λίγα πράγματα αφού δεν γνωρίζεις την μεγαλύτερη μεγαλοφυΐα των αίωνων, την μεγαλοφυΐα της τέχνης των τεχνών, της κατά Θεόν ζωής, τον γέροντα Μακάριο.

– Καλά-καλά. Θα πάω να τον δω. "Οχι γιατί παίρνω στά σοβαρά τη μόρφωσή σου αλλά γιατί έμπιστεύομαι την ειλικρίνειά σου.

Και ξεκίνησε και πήγε στην Όπτινα. Εκεί είχε μιá ιδιαίτερη, μακρά συνομιλία με τον π. Μακάριο. Βγαίνοντας από τό κελλί του Γέροντα ό Γκόγκολ είπε:

Ναί, μου είχαν πει την αλήθεια. Αυτός είναι ανάμεσα στους μέχρι τώρα γνωστούς μου τό κάτι άλλο. Έχει την έξουσία και τη δύναμη να οδηγει στίς πηγές του ζωντανού νερού.

Ό Γκόγκολ άναγεννήθηκε. Ό ίδιος έλεγε: Άλλος άνθρωπος **πήγα** στό Γέροντα και άλλος **βγήκα**. Μακάριοι όλοι οί άνθρωποι να μιμηθούν τον Γκόγκολ, για να φθάσουν στίς **άληθινές πηγές της ζωής** κι έτσι να **γευτούν** την **μοναδική άληθινή χαρά**. Τότε μόνο θα **νοιώσουν** πόσο **πραγματικό και δυνατό** είναι τό μήνυμα **Χριστός Άνέστη**.

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	5
Πυξίδα.....	7
Ένοχή καί λύτρωση.....	10
Καλέσματα καί μηνύματα.....	13
Δέν μπορώ... Δέν θέλω.....	16
Παραλυσία.....	19
Ή ρουτίνα.....	22
Μήπως κολλᾶμε;.....	25
Θαυματουργοί καί ἄγωνιστές.....	27
Ποιός εἶναι δαιμονισμένος;.....	30
Φῶς ὁ λόγος Σου.....	33
Τοῦ Δείπνου Σουτοῦ Μυστικοῦ.....	36
Τά κουκιά.....	39
Ή Θεία Λειτουργία.....	42
Ρουμπίνια καί σμαράγδια.....	45
Τό ζωντανό νερό.....	48

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ
ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ & ΠΡΕΒΕΖΗΣ
ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
481 00 ΠΡΕΒΕΖΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ-ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΕΓΕΡΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΣΤΗΝ ΠΡΕΒΕΖΑ

Πρέβεζα, Άπρίλιος 2014

Σᾶς γράφουμε ἀπό τήν ἑνορία τοῦ ἁγίου Νεκταρίου τῆς Πρέβεζας. Πρόκειται γιά μιά μεγάλη ἑνορία, στήν περιοχή Ὑδατόπυργος τῆς πόλης. Στήν ἑνορία μας μέχρι πρὶν δύο χρόνια δέν ὑπῆρχε ναός.

Τότε, λοιπόν, μέ τίς εὐλογίες καί τήν συνδρομή τοῦ μακαριστοῦ μητροπολίτη μας κυροῦ Μελετίου καί μέ τίς συνδρομές καί δωρεές ἰδιαίτερως τῶν ἑνοριτῶν, τῶν κατοίκων τῆς πόλης ἀλλά καί ἄλλων φίλων καί γνωστῶν, ἀνεγέρθηκε ἐκ θεμελίων ἕνας ὑπόγειος ναός ὡς ἡ πιό οἰκονομική ἀρχική λύση γιά τόν ἐκκλησιασμό τῶν ἑνοριτῶν καί γενικότερα τῆ λειτουργική ζωή τῆς ἑνορίας. Ἐτσι σήμερα λειτουργοῦμε καί ἐκκλησιαζόμεστε σ' αὐτόν τόν ὑπόγειο ναό.

Παράλληλα, μέ τίς εὐλογίες καί τήν καθοδήγηση τοῦ νέου μητροπολίτη μας κ. Χρυσοστόμου ξεκινήσαμε ἕναν ἀγῶνα νά προχωρήσουμε στήν ἀνέγερση τοῦ κανονικοῦ ναοῦ πάνω ἀπό τόν ὑπόγειο.

Συσκεφθήκαμε καί ἀποφασίσαμε νά συνεισφέρουμε τό κατά δύναμιν, ἑνορίτες καί λοιποὶ Πρεβεζιάνοι. Μά δέν ἐπαρκοῦμε!

Γι' αὐτό, λοιπόν, ἀπευθυνόμαστε σέ Σᾶς, κάνο-

ντας έκκληση στή φιλόανθρωπη χριστιανική διάθεση καί αγάπη σας γιά νά μᾶς βοηθήσετε ὅ,τι καί ὅσο μπορεῖτε.

Ξέρουμε ὅτι οἱ ἐποχές εἶναι πολύ δύσκολες. Καί γι' αὐτό, ἂν δέν μπορεῖτε νά μᾶς βοηθήσετε χρηματικά, παρακαλοῦμε βοηθήστε μας πνευματικά: μέ μιά μικρή προσευχή στό Χριστό νά μᾶς βοηθήσει καί νά μᾶς ἐνισχύσει στό δύσκολο ἔργο μας.

Πρῶτος μας στόχος εἶναι νά κατασκευασθεῖ ὁ ἔκμπετόν σκελετός τοῦ ναοῦ. Τά ὑπόλοιπα γίνονται κάπως πῶς εὔκολα.

Μέ εὐχές καί θερμές εὐχαριστίες,

*Ἀρχιμ. Ἰωήλ Νικολάου, Πρόεδρος
Λεωνίδας Κακιούζης, Ἀντιπρόεδρος
Ἀλέξης Γιαννάκης, Γραμματέας
Δημήτριος Τρουμπούκης, Ταμίας
Γαβριήλ Μαργιέλης, Μέλος*

Ἀρ. λογ/σμοῦ:

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΕΒΕΖΑΣ

448/29700077

IBAN: GR18 0110 4480 0000 4482 9700 077

ΚΩΔ. SWIFT ΤΡΑΠΕΖΑΣ-BIC ETHNGRAA

Παρακαλοῦμε νά μᾶς ἐνημερώνετε γιά τήν κατάθεση.

Ἀρ. κιν.: 6986079799 (π. Ἰωήλ)

6993746387 (κ. Κακιούζης)

Άπόσπασμα συνέντευξης του έφημερίου του Ίερού Ναού Άγίου Νεκταρίου Πρέβεζας στό Ραδιο- φωνικό σταθμό «ΤΟ ΠΡΙΣΜΑ» στις 27-2-2014

Έρ.: Μήπως ή περίοδος τής οικονομικής κρίσις πού άποφασίσατε νά κτίσετε τήν έκκλησία δέν εΐναι κατάλληλη;

Άπ.: Πολλοί ΐσως άναρωτηθούν:

Μά, μέσα σέ τόσες οικονομικές δυσκολίες νά κτί-
ζεται νέα έκκλησία;

Μέ τέτοια κρίση πού αντιμετωπίζουν τόσες οίκο-
γένειες;

Τά έρωτήματα εΐναι εύλογα. Όμως πρέπει νά
σκεφθούμε ότι:

- Μιά έκκλησία δέν άφορα μερικούς ανθρώπους
άλλά μερικές χιλιάδες Χριστιανών τής περιοχής πού
άνεγείρεται.

- Άκόμα εΐναι σπουδαίο νά γνωρίζει κανείς: γιατί
χρειάζεται μια έκκλησία-κτίριο;

Γιατί ή τέλεση τής Θεΐας Λειτουργίας καί τών αγί-
ων μυστηρίων χρειάζεται χώρο, οΐκημα.

Μπορεί νά ζήσει κανείς χωρίς τό Χριστό; Φρο-
νούμε πώς όχι.

Άλλά ό Χριστός εΐναι παρών καί εύλογεί καί αγιά-
ζει μέσω του ιερέα τήν ώρα τής λατρείας. Όναός δη-
λαδή δέν εΐναι άπλά ένας χώρος συγκέντρωσης για
προσευχή. Προσευχή κάνουμε καί στό σπίτι μας! Άλλά
ιερέα, εΐς τύπον Χριστού, δέν έχουμε στό σπίτι μας!

Ό άνθρωπος μπορεί νά ζήσει καί μέ λιγώτερες
άνέσεις. Άλλά δέν μπορεί νά ζήσει χωρίς τήν έλπίδα.

Ἐλπίδα καί Φῶς τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Χριστός. Παρηγοριά τοῦ κόσμου εἶναι ἡ χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Αὐτά πραγματοποιοῦνται τήν ὥρα τῆς λατρείας. Καί λατρεία τοῦ Θεοῦ, χωρίς τόν ἀνάλογο χῶρο δέν μπορεῖ νά γίνει.

Γιά ὅλα τά παραπάνω, λοιπόν, ἀρχίσαμε τό ἔργο τῆς ἀνέγερσης ἐνός Ναοῦ πού θά εἶναι παρηγοριά, ἐλπίδα καί ζωή γιά κάποιες χιλιάδες Χριστιανῶν. Δέν πρόκειται γιά ἔργο πολυτέλειας ἀλλά γιά ἔργο-βοήθημα ἐλπίδας καί ζωῆς.

